

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři,
čas letí jako voda, a ač jsem
vyslovila klišé, je to pravda!
Oslavy 30. výročí polygrafie
jsou za námi. Byli jsme tam
apěknějsmzmrzali s námi
dobré tři stovky návštěvníků,

kteří přišli, proběhli a zmizeli, protože venku se
opravdu nedalo vydržet. Stany a veškeré záze-
mí zůstaly opuštěné (pár otužilců tu sedělo, ale
bylo jich opravdu jen několik). V tomto čísle vám
přinášíme pohledy a názory, rozhovory a také
fotografie z této akce.

Začal nový školní rok a s ním i práce na dalším,
už 32. čísle Bezevseho. Na jeho stránkách nalez-
nete opět to, co máte rádi. Zprávy o dění mezi
zdmi internátu, rozhovory, recenze, příběh na
pokračování, inspirovaný děním na polygrafce,
obrázky, fotografie, anketu a samozřejmě per-
ličky, které vyrábíte vy sami.

Letos se změnila práce redakční rady, schází-
me se každé pondělí od sedmi ráno a trpíme,
protože musíme vstávat. Minimalizujeme tak
nepřítomnosti ve vyučování, ke kterým dochá-
zelo. Děkuji redaktorům za jejich práci, protože
chodí pravidelně a vzorně pracují. Doufám, že
tak kvalitní články a společným rukama
opravíme nedostatky. Nebudu tak muset sama
přežvíkávat příspěvky a přemýšlet, co tím chtěl
básník říci.

Léto je nenávratně pryč. Jak jste ho letos strávi-
li? Koupali jste se, cestovali, slunili se a za deště
mastili ve stanu žolíky? Viděli jste nové filmy,
vyspali jste se dosyta? Slyšeli jste kapely, viděli

se s kamarády, máte novou lásku? Odpočali jste
si pořádně? Poznali jste nové země nebo jste
se nudili? Několik prázdninových ohlédnutí též
naleznete na našich stránkách.

Školní rok začal pěkným rachotem, rekonstru-
uje se chodba v prvním patře. Zase to tu bude
hezčí. Až se koupí lavičky, konečně nebude-
te muset posedávat na schodech a postávat
v koutcích. Bude to tu hezky vonět. Bude vyma-
lováno a čisto.

Opět přišel podzim, slota zatlačila na letní, téměř
tropické počasí, až to hezké nebylo. Teploměr
drasticky poklesl o dvě, tři desítky stupňů a já
vytáhla ze skříň zimní bundu. Mám pocit, že už
takhle bude pořádek. V marketech neviditelní zlo-
duchové už v září odstartovali Vánoce, sleduji ty
chudinky Mikuláše a čerty, dívají se na mě, jako
by se ptali, co tu dělají a co si mají počít. Příkra-
du se k regálu, zatočím kličkou zvonkohry ukry-
té v plechové krabičce a odstoupím, aby nebylo
poznat, že já jsem ta, která spustila Tichou noc,
jejíž melodie vrávorá. Ona ta zvonkohra snad
ví, že teď ještě není ten čas! Svět se zbláznil. Je
teprve PODZIM! Neberte nám ho, neberte nám
kus života, nespěchejte na nás tolik. Kdo jste, vy
neviditelní, co hýbáte našimi životy, posouváte
je tak rychle dopředu, ukažte se nám.

Užívejme si podzimu, i když je někdy smutný,
přestaňme chvátat. Zpomalme svůj krok a
vychutnávejme si život právě teď a právě tady.
Snad vám toto číslo zpříjemní listopadový měsíc
a pomůže vám zastavit se alespoň na chvíli
v tom divném uspěchaném světě!

Iva Šabatová

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ...

Tradičně se v prvním vydání Bezevšeho v novém školním roce vracím k závěru roku uplynulého, který nestihl být v posledním čísle našeho časopisu, i když jenom pár slovy.

Červen byl na DM ve znamení nadcházejících prázdnin – probíhaly schůzky skupin zaměřené na rozloučení se, zhodnocení končícího školního roku a plánování co nejhezčího prožití prázdnin. Podařilo se uskutečnit i jednu aktivitu výtvarnou – „Já a můj svět“ – kdy jsme vytvářeli barevný svět z hadříků – reálný, ale i snový...

A jak probíhal začátek nového školního roku? Trochu neobvykle. Do internátních zdí přibýlo plno nováčků – kluků z prvního ročníku, a tak se počet holek a kluků na našem DM téměř vyrovnal. Nastaly velké změny a stěhování – tam, kde dříve byly jen dvě dívky, musely se vejít tři až čtyři, a nebylo moc prostoru pro vybírání kdo s kým. My vychovatelky jsme očekávaly poměrně velké problémy, ale příjemně nás překvapila tolerantnost, pochopení a vstřícný přístup všech dívek, protože jich se změny týkaly nejvíce.

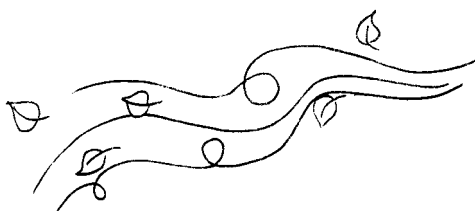
Pak už začaly klasické zářijové činnosti – připomenutí Řádu DM a jeho režimu (pro nové žáky i poznávání toho, jak to vůbec na „intru“ chodí), schůzky se skupinovými vychovatelkami naplněné povídáním o uplynulých prázdninách a očekáváních či obavách z nadcháze-

jícího školního roku, vzájemné seznamování nových žáků s vychovatelkami či spolu navzájem...

Velmi se povedla hra „Ostrovy“, při které se sešel nečekaně velký počet hráčů. Jejím cílem byla nejen večerní zábava, ale také poznání se žáků navzájem přes určené role (Slepí, Němí a Všemohoucí) a plnění úkolů založených na vzájemné spolupráci. Protože spát se ještě nechtělo, proběhlo neplánovaně ještě pár her tzv. „Na jména“, aby vzájemné poznání se bylo ještě dokonalejší.

Začátek školního roku na DM je tedy úspěšně za námi a já přeju všem obyvatelům a obyvatelkám DM, novým i původním, a někteří, vlastně spíš některé, (vidte, holky) u nás už bydlí pátým rokem, krásný a pohodový život internátní ve školním roce 2011/12.

- lo-

Prevence rizikového chování žáků v uplynulém školním roce

Na naší škole probíhají každý školní rok aktivity, jejichž cílem je předcházet rizikovému chování žáků školy, případně snížit jeho následky. Zde je stručný přehled těch nejpodstatnějších aktivit:

A. Prevence realizovaná přímo učiteli při vyučování jednotlivých předmětů či v třídnických hodinách:

V rámci této prevence se vyučující věnovali tématům škodlivosti alkoholu, kouření, užívání nelegálních drog, dále pak tématu šikany, krádeží a rasismu – a to formou nejružnějších třídních besed, přednášek, promítáním filmů či výukových videí.

B. Prevence realizovaná mimoškolními organizacemi (Teen Challenge Šluknov, PPP Rumburk, Policie ČR):

Ve třídách 1.A, 1.S, 2.A, 2.S, 3.A, 3.S proběhl dvouhodinový interaktivní beseda na téma „Šikana – budování osobního bezpečí“, vedené vynikajícím lektorem z Teen Challenge Davidem Ellmrichem, ve 3.P a 4.P besedy s léčícím se klientem Teen Challenge, opět pod vedením D. Ellmricha.

Pro třídu 2.A, která se potýkala se zhoršeným sociálním klimatem, byla připravena přednáška „Právní následky šikany“, realizovaná Policií ČR, a také se této třídě věnovala PPP Děčín a Rumburk – hlavním tématem bylo řešení problematických vztahů a zlepšení komunikace ve třídě.

C. Prevence realizovaná školní metodickou prevencí:

Pro předcházení vzniku šikany v nových třídách je důležité nastavení pozitivních vztahů žáků, proto byly ve třídách 1.A a 1.S uskutečněny školní metodickou prevencí aktivity zaměřené na hlubší poznání se žáků třídy formou nejružnějších psychoher, a to jedenkrát v každém pololetí.

Ve třídě 3.P, vzhledem k problému, který se tam vyskytl, proběhla psychoaktivita artefaktického charakteru „Cesta k závislosti“, která umožňuje žákům uvědomit si, jak křehká je hranice mezi experimentováním s návykovými látkami a vznikem závislosti.

D. Prevence na DM:

Prevence probíhala pod vedením jednotlivých vychovatelek v rámci jejich výchovných skupin formami besed, přednášek, řízených skupinových rozhovorů a interaktivních psychoher, a to na tato témata:

VS1 – vychovatelka J. Trejtnarová: násilí v rodině, rizikové sexuální chování, zneužívání marihuany, šikana,
VS2 – vychovatelka J. Machová: nebezpečí závislosti na hazardních hrách, na alkoholu a na nelegálních drogách,
VS3 – vychovatelka L. Obergruberová: rizika kouření a užívání nelegálních drog, šikana, nebezpečí sekt, rizikové sexuální chování.
Podrobnější přehled všech aktivit naší školy zaměřených na prevenci rizikového chování žáků je uveden v dokumentu Zhodnocení Minimálního preventivního programu za školní rok 2010/11.

- lo-

Zúčastnili jsme se soutěže

XII. ročník soutěže o grafický návrh losu okamžité loterie a dalších propagačních materiálů.

D. Pavlíková, 3.S

Společnost Sazka vyhlašuje každý rok soutěž o nejlepší grafický návrh losu. Účastníkem soutěže se může stát každý student střední školy s výtvarným nebo grafickým zaměřením.

Minulý rok se soutěže poprvé zúčastnila i naše škola. V rámci hodin odborného kreslení jsme se pokusili o vytvoření návrhů, které budou odpovídat pravidlům. Nakonec se podařilo odeslat návrhy dvou studentek ze třídy 2.S (dnešní 3.S). Jejich práce zahrnula Sazka do katalogu soutěžních prací.

Do soutěže bylo doručeno celkem 468 soutěžních grafických návrhů, které zaslalo 221 studentů z 23 středních škol. Vítězkou soutěže se stala studentka ze Střední školy polygrafické v Olomouci. Hlavní cenou je 20 000 korun a zahraniční stáž pro vítěze a 100 000 korun pro školu, na které studuje.

Tento rok Sazka vyhlásila již 13. ročník soutěže. Třída 3.P se už pokouší vytvářet návrhy, ale zúčastnit se nemusí jen oni. Pravidla, katalog lošských prací i přihlášky do soutěže najdete na <http://web-nlb.sazka.cz/LoterieAHry> a na nástěnce v prvním patře. Více informací u mě.

Lucie Bílková

I. Bártová, 4.S

Rozhovor s paní učitelkou Lenkou Limberskou

Všichni jsme si už jistě všimli, že do kolektivu kantorů přibyla nová tvář. Učitelka německého jazyka LENKA MOUNTASIR LIMBERSKÁ. A abychom ji lépe poznali, trochu jsem ji vyzpovídala.

Co Vás přivedlo na naši školu?

Určitě to byla touha učit. Prakticky od třetí třídy základní školy jsem chtěla být učitelkou. A to i přesto, že mě půlka mé učitelské rodiny varovala.

A proč právě tato škola? Samozřejmě mě velice zaujalo zaměření, to se hned tak nevidí. Rozhodující byl ale fakt, že se jedná o školu malou, kde vládnu spíše rodinné poměry. Velký kolos, kde se žáci a učitelé míjejí, aniž by se znali, není nic pro mě. To, že budu mít skvělé kolegy a žáčky, jsem samozřejmě nemohla předem vědět, ale už při přijímacím pohovoru jsem věděla, jak se rozhodnu a že svého rozhodnutí nebudu litovat.

Líbí se Vám tady?

Moc. Jsem velice ráda, že tady můžu být. Jak už jsem říkala, je velice příjemné učit na malé škole, kde se každý s každým zná. Užívám si to, ať už jde o kolegy nebo o žáky, všichni jsou moc milí.

Samozřejmě se může stát, že to teď na začátku občas někde skřípne, ale spíš by mě zarazilo, kdyby tomu tak nebylo. Jsem od základu optimista, takže vše je a zůstane naprosto super. Jinou možnost si ani nepřipouštím.

Slyšela jsem, že dojíždíte až z Drážďan. Proč jste se tak rozhodla?

No ono mi nic jiného nezbylo. V Drážďanech bydlíme s manželem a vzhledem k jeho práci nemůžeme zatím přemýšlet o stěhování někam blíž Rumburku. Samozřejmě bych byla radši, protože teď musím vstávat v půl páté a domů se dostanu kolem páté. Ale nevadí mi to, cestování mám ráda.

Vaše jméno zní vznešeně a mnoho žáků ho neumí ani správně vyslovit. Jakého šlechtice jste si vzala? (smích)

Šlechtice? To mu ani nesmím říct, aby se moc nenaparoval. Nee, marocký studentík, který doufal v lepší budoucnost v Evropě. A potkal mě... Snad to bere jako výhru.

Určitě máte nějaké zájmy. Prozradíte nám jaké?

Mám moc ráda knížky (no jo, češtinářka). Čtu vše, co mi přijde pod ruku. V současné době hlavně ve vlaku. Jinak zbožňuju zvířata, hlavně psy. Loni mi umřel pejsek, kterého jsme

měli 16 let, bylo to hodně těžké období. Teď máme ale malé štěně, které se tomu starému neuvěřitelně podobá, vzhledově i povahově. Začínám věřit v reinkarnaci. Jinak s manželem rádi cestujeme, máme rozvětvenou rodinu,

takže důvod se vždycky najde. Jednou je to Šumava, Morava, pak zas Mnichov, jindy Španělsko a každoročně povinně Maroko (ať si nás tchýně taky užije). A když mám chvíli, koukám na filmy – nejraději mám staré české předválečné komedie.

Děkuji paní učitelce Limberské za krásné odpovědi a těším se na další případnou spolupráci.

-Krejčovic-

Milí studenti, učitelé a vlastně všichni, co sem zavítáte svýma očima. Je tu další anketa. Tentokrát nás zajímalo, proč vlastně čtete náš školní časopis Bezevšeho? Poptala jsem se pár lidí a zjistila dost zajímavých informací. Přesvědčete se sami...

ANKETA

Ivo Šabata – Kdo nečte Bezevšeho, jako by nebyl, protože jeho autorská tvorba, originální kresby, aktuální fotografie a především kupu informací ze života školy – to vše prostě nejde ignorovat.

Michal Rosenkranc (4.S)

– Bezevšeho je časopis, který mě vždy pobaví a najdu v něm spoustu zajímavých věcí. Nejvíce mě baví střípky z hodin a křížovky. Jediné, co mi v poslední době vadí, je typ psaní Petra Bergra.

Eliška (4.P) – Je to zábavný časopis, který si ráda přečtu. Mám ho ráda hlavně kvůli tomu, že je téměř celý o naší škole. Nejvíce mě baví vtipné slogany a ústřížky z hodin. Také mě potěší, když vidím své jméno pod svou prací.

Pavla Štefanová (4.S)

– Mně se líbí nápad – časopis, ale podle mého názoru v něm není moc věcí, které by zajímaly dnešní mládež. Možná by i ostatní studenti mohli říci, co by v něm chtěli a co by je tím pádem zajímalo. Neříkám, že je to celé špatně. Určitě si ráda přečtu perličky z hodin, podívám se na fotky a i kresbičky jsou opravdu hezké. Ale

informační články by se mohly týkat témat, která by nás jako studenty více zajímala.

Jaromír Nepovím (4.S)

– Bezevšeho si velice rád přečtu. Hlavně na praxi. Rád se zastavím nad perličkami z hodin a recenzemi o filmech. Pak se mi líbí kresby, které provázejí celý časopis.

Všem moc děkuji za jejich názory. Určitě jsem se při hledání odpovědí pobavila, ale kolikrát i pozastavila nad některými negativními názory. Podle všech informací si ale stále myslím, že pozitiva v Bezevšeho vyhrávají.

-Chucky-

Je sobota 2. června 2011, chvilka po desáté a pan ředitel se ujímá slova

Sraz ukázal na skutečnost, že o polygrafické nástupce je postaráno

Prodávali jsme BEZEVŠEHO na třicetiletém výročí školy aneb polygrafáci jsou škrtí!

První prázdninový víkend a já musela vstávat do školy. Kdo to kdy slyšel? Byli to právě členové redakční rady, kteří se mohli dostavit na výroční sraz polygrafky. Mezi ně jsem patřila i já. Tak trochu povinně.

Dojmy? Smíšené. Ten den bylo ošklivo, lezavo, přšelo a hlavně nás otravovala zima. Být sluníčko na obloze, celý sraz by se určitě vyvedl mnohem lépe. Schovaná v malé místnosti jsem spolu s Helčou a Petrem Andělem prodávala výroční čísla BZV. Zase až tak úplně schovaná před světem ne, to by nás bývalí polygrafáci nemohli najít, ale aspoň ukrytá před nečasem (ne tím politickým).

Hvězdný zbytek týmu se naopak vydal s kamerou do terénu a zpovídal bývalé členy našeho ústavu. Krátký sestřih v budoucnu najdete na našich stránkách, některé rozhovory si už dnes můžete přečíst v tomto čísle.

Prodej byl celkem monotónní – dobrý den, nabízíme, za tolik a tolik, nechcete množstevní slevu? Děkujeme, na shledanou. Ještě bych zapomněla poukázat na seznamy a fotografie všech ročníků, které visely na stěně. Oceňuji práci pana Uhra a pana Šabaty, protože to jistě bylo velmi náročné.

Prodej pamětních mincí

I přes to všechno ale hojnost účastníků neodpovídala našim představám. Nemluvě ani o tom, že všichni měli najednou hluboko do kapsy a nechtělo se jim kupovat časopis. Náladu nám však napravoval neuvěřitelný vtipkař Pěta Bergr, za což jsem mu já osobně velmi vděčná.

Každopádně jsem ráda, že jsem tam mohla být. Myslím, že to byl dobře zužitkovaný čas.

-Krejčovic-

Internátní setkávání

2. července slavila naše škola velké výročí - 30 let od svého vzniku. Slavilo se na dvoře, v jídelně, v improvizované návštěvní síni – a jedním z míst setkávání polygrafáků po letech byl také domov mládeže.

Někteří se přišli podívat do pokojíků, ve kterých bydlívali, jiní měli možnost srovnávat současné bydlení intráků s tím, které zažili v Mikulášovicích či v Krásné Lípě (a s překvapením zjistili, že některé kousky nábytku jim jsou tak trochu povědomé...), ale všichni se chtěli hlavně setkat se svými dávnými spoluobydlicími a s vychovatelkami a vzpomínat... Prohlížely se staré fotografie, vyprávěly se dávné smutné i veselé příhody, bylo mnoho a mnoho vyptávání: „A nevíte, kde je teď Janička? A co pan vychovatel Jindra, žije ještě? A pamatujete si mě, paní vychovatelko? ...“

Škoda, že oslavě neprálo počasí, venku bylo opravdu nevlídné, a tak plno lidí odjelo dříve, než mělo původně v plánu. Mrzelo mě to, protože tím nezbyl čas vidět se se všemi, kteří přijeli.

Také mně trochu bylo líto, že se přijelo podívat tak málo kolegů - vychovatelů. O to vzácnější pro mě byla návštěva mých dvou kolegyň, se kterými jsem v Krásné Lípě jako vychovatelka začínala – Jany Čížkové a Evy Sudkové. Když jsem je slyšela stoupat po schodech k nám na DM, jen těžko jsem zadržovala slzy dojetí a radosti, že přišly, protože moc dobře vím, jaké jsem měla v životě štěstí, že právě ony byly moje první kolegyně.

Všechna ta setkání mi budou v duši ještě dlouho doznívat a jsem ráda, že pro všechny, kteří přijeli, a určitě i pro ty, kteří přijet moc chtěli, ale nemohli, je čas života internátního časem, na který se nezapomíná...

-Io-

Přijeli, viděli, neuvěřili a odjeli aneb Honza a Standa na historických kolech

Fajn je, že se po těch letech vůbec neměníme

Vít Štolba (vlevo) a populární herec Jiří Maryško (vpravo) spolu se svou mistrovou Drážou (uprostřed)

Šťastný majitel jubilejního Bezevšeho, si našel soukromí pro trochu vzpomínek nad jeho stránkami

Už je čas, pane řediteli...

Dvě generace absolventů v jedné rodině aneb Milan & Petra a Šárka & Šárka

Návrat ke kořenům

Dívej se, támhle se na nás smějí holky.... nebo nám?

Opravdu jsem tady a pak v Plzni studoval

Bohunka jako vždy středem zájmu

Kuba Žirovnický nemohl chybět

Polygrafku bych na ruku nosil

Holky s holkama a kluci....

Jak jsme zpovídali návštěvníky srazu...

O tom, jak probíhal sraz uspořádaný k 30. výročí školy, jste se mohli dozvědět v předchozím článku. Já jsem si pro vás připravila prepis několika rozhovorů, které jsme tam natočili. Ptali jsme se na tyto otázky:

1. Mohli bychom znát vaše ctěné jméno?
2. Odkdy jste u nás studoval/a?
3. Kdo byl váš třídní učitel?
4. Vzpomněl/a byste si na nějakou zábavnou vzpomínku z dob vašich studií?
5. Proč jste přijel/a na sraz?

Nejdříve jsem se rozhodla obtěžovat Zdenka Svejkovského, Vojtu Němečka a Petra Prese, kteří navštěvovali náš ústav v letech 2004 – 2009. Jejich třídním učitelem byl pan Richard Sýkora. A teď přejdeme na další otázky.

4. Tak zábavná vzpomínka je, když jsem okřikl tady zrovna v téhle místnosti (bývalá místnost DTP sazby – pozn. redakce) jednoho kamaráda, ať zaleze za svůj počítač, ale zrovna se díval i pan Šabata, co nás učil. Chudák myslí, že je to na něj, tak za ten počítač zalezl on. Nevím, jestli to mám říkat, ale myslím si, že se tomu zasměji. – Zdeněk

Vzpomenout si na něco takhle narychlo. Historek je strašně moc, takže je těžké z toho něco vybrat. – Vojta

Třeba jsem měl strašně rád hodiny s panem Sýkorou a vždycky jsem se strašně těšil, až mě vyvolá. Tak, že ho pozdravuji. On to pochopí. – Petr

5. Proč jste přijeli na sraz? Kvůli tomu, abych si koupil Bezevšeho. – Zdeněk
Tak určitě kvůli kamarádům a známým. Také kvůli Hance s kočárkem. (smích) – Vojta

Chlapcům děkuji za rozhovor, velmi mě pobavil. A přesunuli jsme se ke dvěma paním, které stály přímo za námi. Jmenovaly se Romana Horáková a Jana Weberová a rok ukončení studia byl 1988. Pan učitel Jiří Uher zastával funkci jejich třídního učitele. Dozvěděla jsem se, že se jim zde velmi líbilo a strávily zde čtyři, zábavné roky. Na sraz dorazily, protože jsou z blízkého okolí a chtěly potkat někoho známého, i když samy přiznaly, že ještě nikoho nepotkaly. Doufám, že se jim poštěstilo a také jim děkuji za rozhovor.

A poté jsem si vyhlídla další oběti a těmi byli Martin Vybíral a Roman Korenec, které jste zde někteří z nás mohli zahlédnout v letech 2005 – 2009. Jejich třídním učitelem byl pan Erich Meissner. A jak odpovídali na další otázky, se dozvíte o řádek níže...

4. Já jsem u toho sice nebyl, ale když kluci shodili celou jednu řadu šatních skřínek a pak na ně vyběhla paní Galbavá a všichni začali utíkat. Tak to musela být legrace. Ale tak ještě, když museli naši dva spolužáci na kolenou u paní Šabatové odprosít za něco, co provedli... Co to provedli? Nakreslili obrázky na půjčené ukázky z literatury, a když jí texty vraceli, moc se jí to nelíbilo. Tak je paní učitelka donutila, aby si před ní klekli a odprosili ji. – Roman

Nevím, jestli to můžu vypíchnout, ale třeba na lyžáku, když pan ředitel, tedy neměl jsem ho jmenovat, nám říkal, že se nemůžou rozbít obrazy a byl mezi prvními, kdo obraz rozbil, tak to také bylo dobré. To se nezapomíná, takovéto věci. – Martin

5. Protože tahle škola mi jistým způsobem přirostla k srdci. Protože mám rád tady ty mistry a učitele a doufal jsem, že je uvidím a také, že uvidím spoustu bývalých spolužáků, které jsem už nějakou dobu neviděl. – Roman

A já se sem strašně rád vracím. – Martin

Na závěr kluci pronesli krásnou větu, že se sem rádi vrací, protože, polygrafové jsou největší pohodáři. Tímto jim také děkuji za rozhovor. Dále jsem narazila na mladou slečnu Radku Stružinskou. Studovala zde v letech 2003–2008. Nejdříve učňovský obor, kde jim velel pan učitel Sýkora a poté na nástavbě pan Meissner. A zde jsou odpovědi na další otázky...

4. Pamatuji si, že jsme s kamarádkou Mirkou Dvořákovou sedávaly spolu v lavici a nosily jsme do třídy potkany a oni se strašně nudily, tak jsem té svojí dala okousat propisovací tužku, tedy vlastně obyčejnou tužku, až z ní nakonec zbyla jen tuha. S Mirkou jsme se začaly neskutečně smát a kvůli tomu jsme poté dostaly napomenutí třídního

učitele. „Že jste se smály?“ (dodatečná otázka kameramana) „Ano, že jsme se smály a že nosíme do školy myši.“ (zněla odpověď) A to bylo každou chvíli. Jednou mě vyhodil Horsák ze třídy, že jsem se smála. Moje další otázka zněla: „Takže polygrafka je proti smíchu v hodinách?“ Dostalo se mi odpovědi, že zřejmě ano.

5. Protože mi to řekl Hejno. Prý přijed', já tam nechci být sám. A já jsem mu řekla, že ani nevím, že něco takového je. A tak jsem si nakonec řekla, proč ne? Je volno, vlastně já ještě nemám volno, protože si teď dokončuji bakaláře.

Nakonec nám byla pochválena trička, která jsme měli na sobě, a také jsem se dozvěděla, že Radka dříve patřila mezi členy redakční rady a mrzelo ji, že oni trička nedostali. Tímto děkuji za rozhovor.

Toto byl malý výňatek z toho, co jsme dopoledne a odpoledne dělali. Celé video v budoucnu můžete zhlédnout na našich webových stránkách.

–MišCA–

Milá redakce,

v pozdních nočních (nebo v brzkých ranních) hodinách jsem si přečetla nové výroční číslo Bezevšeho, které jsem si jako poctivý návštěvník srazu polygrafů neopovrhla koupit. A nestáčí se divit sama sobě. Jsem naměkko! A tak, ať už můj nostalgický článek otisknete nebo ne, chtěla bych se s Vámi podělit o mé dojmy, které ve mně propukly, a tím jsem se rozhodla k psaní do Bezevšeho v půl třetí ráno.

Je to už šest let, kdy začaly mé poslední „základkovské“ prázdniny a touto dobou už jsem se začínala těšit, či spíš se obávat mého nástupu na novou školu, náš - Váš milovaný rumburský ústav. Pamatuji si to zcela přesně! S Lídou, mnohaletou spolužačkou ze základky v Benešově nad Ploučnicí, jsme byly smířené, že budeme přinejhorším samy pro sebe. Ale stejně mou jedinou útěchou byl pro mě můj bratr, který už tou dobou na škole studoval, tuším třetí ročník, a vtáhl mě do chodu polygrafie.

Přišel první den na intru. Koho dostanu na pokoj? Bude to nějaká slepice? Budeme si rozumět? V pokoji jsem byla ubytována se spolužačkou Lídou, Míšou, v té době drsnou černovlasou metalistkou, a Zuzkou, tenkrát pro mě neznámou holkou. Zbytek dne si více či méně nepamatuji, jen naznačím, že byl strávený v restauraci u kostela. Intr jsem kvůli mé tehdejší bláhové a bláznivé zamilovanosti opustila v polovině prváku a rozhodla se dojíždět. Holčákům jsem zůstala věrná celé čtyři roky, kdy jsem v létě, v zimě u nich pobývala na pokojích číslo nula nebo číslo jedna. Ony se mnou trpělivě a soucitně čekaly, až mi pojede nejbližší spoj. Takže se dá říct, že jsem intr vlastně ani neopustila.

A roky plynuly, plynuly..., spousta přátel nebo nepřátel odešla s maturitním vysvědčením či učňovským listem a najednou jsme byli ve čtvrtáku. Jak to uteklo, páni! Všichni, vy, současní studenti už se určitě těšíte, až vypadnete ze školy, že učení je opruz. Ale když se podívám nazpátek, učení je to nejmenší, do školy bych se hned vrátila. Získala jsem zde ohromnou řádku

přátel, kteří mi utkví v paměti ještě hodně dlouho, spoustu zážitků, smutných či veselých..., první opravdovou lásku, mám spoustu vzpomínek. A klidně bych se i za cenu učení vrátila do školních lavic. Tentokrát bych už ve čtvrtáku poctivě docházela na hodiny a vyhnula se zkoušení paní Šabatové ještě při posledním zvonění, kdy jsem se narychlo šprtala v Galerce za přítomnosti poloopilých spolužáků okruhy, a následně byla zkoušena v kabinetu ještě v obleku bláznivého klauna s bílým mejkapem a parukou na hlavě... Ale ne, neměnila bych nic. Přece to za ty nervy stálo a za blbost se přece musím zaplatit!

Vzpomínám na stužkovák, kdy můj nejoblíbenější spolužák Jencek „pomaloval“ opilého - spícího spolužáka Miguela kečupem s hořčicí, kdy vypadal jako pravý emerický hotdog na gauči v Konírně, když jsme se tam zavírali do lednice, pili víno z karafy, 12° Plzeň (proklínám toho, kdo ji tam objednal), fotili emo-fotky, tančili, tajně a následně legálně propašovali spolužáky na intr, aby měli kde přespat, tajně kouřili na záchodech... Vybavuji si následný den, kdy jsme slíbili paní Šabatové, že přijdeme všichni do školy, spaní a válení po lavicích při hodině češtiny, ... a to byl jen stužkovací večírek! Ten večer mi dlouho utkví v paměti.

Vzpomínám na proflákané dny v Kamzíku nebo Vzpouře, hrající hakis, v Rokáci, v Metru, v Galerce, v Tipáci s gambáčem desítkou a startkami máslovkami..., na fanouškovské chození na zkoušky tehdejší punkové „polygrafické“ kapely Pouliční osvětlení tvořené Dejvem Sharfem, nadšeným vynikajícím bubeníkem, uřvaným Honzou Ňumenem s metrovým růžovým čírem, basačkou a zapřísáhlou vegetariánkou a tehdy „anti“ Romanou Žižkovou, Zděnou Žirovnickým tehdy ještě dredatým a Lukášem „pankáčkem“ Sirovým, tenkrát ještě drsným punkerem. V prváku mi cinkaly rolničky na vínových gládách.

Vzpomínám jak na hlášky učitelské, tak žákovské, například na Finčovu písečku (té doby student a kamarád z vyššího ročníku), kdy nevěděla a na prázdný list napsal nejen své jméno

ale i: „Kosiny a siny, do řitě s nimi!“ a list papíru na férovku odevzdal panu učiteli Svobodovi. Pamatuji si známou frázi: „Přátelé, kamarádi...“, „Kolegyně, kolego...“, „Harbichu, zmlkni!“ „Paní učitelko, ale Harbich chybl!“..., a spousty, spousty slov, okamžiků...

Vzpomínám na rozvrzané intrácké postele, schovávání košů do skříňek, přemlouvání vychovatelek na poslední večerní cigaretu před večerkou, tajné návštěvy na pokojích, psychohry, počmáranou spodní stranu palandy zamilovanými vzkazy...

Vzpomínám na nekonečné hodiny polygrafických materiálů a technologie, usínání při hodinách, vztekklé třískání do klávesnice u Mac-kintoshů, úmorné vedro na dílně DTP, ledovou dílnu Sazby, na specifickou vůni papíru a lepidel na knihárně, omamující vůni tiskařských barev, bolest levé puky zadku po hraní bowlingu při tělocviku, puch rybičkové pomazánky linoucí se po třídě z intráckých svačin, trávení přestávky na chodbě v nejvyšší patře na lavičce pod oknem vedle kabinetu, učebnu angličtiny, kde byla kamínková zeď, do které se mi motaly vlasy a „Gud áftrnūn, lejdyś end džentlmens, sit daun plýs...“, při odpoledních hodinách pana Horsáka, „To jste studijní třída?“ paní Šabatové, „Suchá, co na tom nechápete?“ pana Sýkory při hodinách matematiky... a takto bych mohla vyprávět a vyprávět... Ale je už půl čtvrté ráno a já mám ruce otláčené od stolu, prsty se mi pletou po klávesnici a tlačítko backspace je od mých prstů zahřáté skoro do ruda. V televizi jako kulisa běží „Volejte věštce“ a klíží se mi oči. A tak se chystám spát.

Nový Bor se pomalu, ale jistě za pár hodin začne probouzet, kdežto já budu mít půlnoc. A budu usínat s pocitem, že alespoň na chvíli jsem se vrátila do školní lavice... a není to milá náhoda, že bydlím v ulici Rumburských hrdinů?

Dobrou noc, dobré ráno,

Vaše bývalá žákně, spolužačka, spolusedící Ančí „malá Sachetka“ Suchá (ročník 2005-2009).

KOLO JE MŮJ FAVORIT aneb cyklistika a geocaching

Cyklistika je v dnešní době velice oblíbený koníček. V tomto článku chci o tomto druhu sportu nejen psát, ale vyjádřit mu velikou podporu. Seznámím vás s cyklistikou z mého pohledu a v dalším díle BZV se dozvíte něco i o našich kantorech. Dozvěděla jsem se, že jim kolo také není cizí.

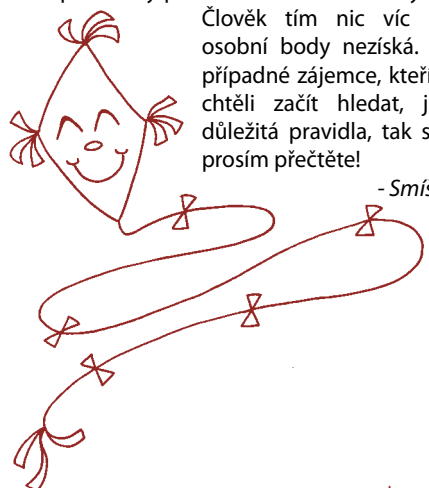

Jezdím rekreačně, ale příští rok chci zkusit nějaký závod. Když je hezké počasí, jsem převážně každý den na kole, pokud nemám jiné sportovní aktivity. Minimální vyjíždka znamená nejméně okruh 30 km, pokud jedu sama. Pakliže jedu s nějakou partou, jako je například momentálně cyklistická parta Kola Brabec, kde je každý vítán, stačí se jen dostavit každý čtvrtek v 17.30 před prodejnu v Rumburku. O počtu kilometrů se dohodneme. S touto partou zažívám velice zajímavé vyjíždky, kdy se nejede jen po silnici nebo lesem. Nezapomenu na jeden z prvních zážitků, kdy jsme tahali kola po žebřících ve skalách v okolí Tokáně. Jet s partou mi vyhovuje více, protože když je to parta nadšených cyklistů, jedou svižnějším tempem a tím pádem se držím stejné rychlosti, abych nebyla zbytečně pozadu. Máte kolem sebe lidi a nedá vám to. A tak i do kopce šlapete jako o život, žádné odpočívání a úlevy. Parta mi dodává jakousi energii.

Když vyjedu sama, převážně spojuji vyjíždku se známou celosvětovou hrou geocaching, kdy je úkolem podle GPS souřadnic najít cache (krabičku, poklad). Cache jsou rozděleny podle druhu, podle dalších případných úkolů, které musíte vyřešit, než dostanete finální souřadnici. Jsou to například multicache, mysterka nebo tradička. V „kešce“ se také může objevit travelbug nebo geocoin, tyto předměty mají na sobě vyražený kod a jsou to předměty určené k putování z „kešky do kešky“. Dalším úkolem cachera je dávat si pozor na tzv. mudly - to jsou lidé, kteří by mohli zbytečně cache zničit. V této hře se nevyhlašují žádné výsledky, je to čistě pro dobrý pocit a nebo za účelem výletu.

Člověk tím nic víc než osobní body nezíská. Pro případné zájemce, kteří by chtěli začít hledat, jsou důležitá pravidla, tak si je prosím přečtěte!

- Smíšek-

LYŽAŘSKÝ A SNOWBOARDOVÝ KURZ

Termín: 2. - 7. ledna 2012
Místo konání: JIZERSKÉ HORY, DESNÁ-SOUS
Ubytování: PENZION BERÁNEK
Stravování: v místě ubytování (snídaně, obědy, večeře)
Program: žáci se učí nejen lyžovat, ale i lyžařským dovednostem (mazání, výběr lyží a chování na horách)
Výstroj a výzbroj: sjezdové nebo běžecké vybavení, možnost snowboardu (jen s helmou), nepromokavé nebo impregnované a teplé oblečení na lyže, náhradní oblečení, rukavice a čepice

Cena: 2 500,-Kč

V ceně je zahrnuta doprava, ubytování a strava.
 Kurz je možné zaplatit i po splátkách.
 V případě vlastní dopravy nelze odečíst dopravné.

Třetiligový ženský tým SPARTAK DUBICE (Česká Lípa) HLEDÁ NOVÉ POSILY!!!

**Baví tě fotbal? Už si nechceš kopat jen s klukama za domem?
 Je ti alespoň 14 let? Pak hledáme právě tebe.**

Pokud se chceš zdokonalit v čutání a poznat nové tváře, vezmi kámošku nebo přijď sama v pátek v 16.30 hodin na hřiště Spartaku Dubice.

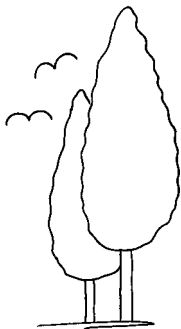
Kontakty: petra_vecernikova@hotmail.com (hráčka)
 728544104 (vedoucí týmu Hana Čiháková)
 facebook Spartak Dubice
 V případě zájmu můžeš kontaktovat
 Zuzku Maškovou ze 3.P!

PODZIM

Začalo nám babí léto. Venku je příjemné teplo. Sluneční paprsky nám ohřívají tváře. Vše se zdá být tak příjemné, tak něžné, tak uklidňující. Jen lehký vánek se snaží toto krásné počasí narušit. Hraje si s listy, všude to šumí. Běží po polích, kde se začínají sklízet plodiny. Zaskočí si i na zahrádky, kde zahrádkáři shromažďují úrodu, hm, jablka, hrušky a švestky. To budou zase plné sklepy. Vracím se domů vlakem a pozoruji tu přírodu. Je to zvláštní. Velká kovová krabice uvnitř přírody. Zajímalo by mě, proč železnice vede skrz lesy a ne okolo. Zřejmě proto, že cesty vedly okolo a z nich se staly silnice a pro kolejnice nezbylo místo. Listy už začaly žloutnout, hnědnout a červenat se. Hodně jich už spadalo. Ale jehličnany si stále udržují svůj vzhled. Velké, mohutné stromy se tyčí tak vysoko, že z vlakového okýnka nedohlednu na jejich vrchol. Přijíždíme k Jedlové. Vidím hromadu vyvrácených stromů, ve kterých už zhasl život. Dříve zde býval les. Teď tu najdeme jen palouk plný spadlých stromů. Vítr byl tak silný, že vyvrátil stromy i s kořeny. Zůstaly po nich obrovské díry plné bahna. Tam, kde dříve byla díra, je teď zase nová, čerstvá, zelená tráva. S dobrým pocitem jedu dál. Je dobré vědět, že příroda se s tím dokázala vypořádat sama. Ale jak dlouho to vydrží? Kdy už na ty všechny katastrofy přestane příroda stačit? Říká se: „Musíme si pomáhat.“ Ale kdo pomůže přírodě? Jsem ráda, že jsou zde ještě takoví lidé, kteří se snaží přírodu chránit a zachránit. Copak byste své potomky chtěli připravit o tu krásu? Stačily by vám pouze parky? Kusy přírody uprostřed města, to není ono. I když sedíte v parku, slyšíte jezdit auta, pokřikovat lidi, štěkat psy. Mnohem lepší je zajít si někam do přírody. Považuji to za nejlepší relaxaci. Někteří lidé si pořizují nahrávky tekoucího potoka, šumění lesů, zpěv ptáků, aby se odreagovali, ale proč? Vždyť si můžou udělat procházku do přírody a tam to všechno mají. Zřejmě lidé zlenivěli. Najednou jsem v Boru. Teď zase vidím jen ty budovy. Krabice bez duše. Některé budovy jsou však jiné. Mají svou historii, dýchá z nich stará doba. Ale takových budov už je málo. Lidé místo toho, aby obnovovali staré domy, tak si staví nové, bezduché krabice, které nemají žádné kouzlo. Za chvíli budu vystupovat. Musím si skočit něco zařídit do města. Hm, takže půjdu přes park. Vystoupila jsem z vlaku a mířím k němu. Na chvíli zapomenout na město a oddávat se přírodě. Ihned, jakmile vstoupím, ucítím vůni dřeva a spadlého listí, typická vůně podzimu. Pod nohama to křupe. Listí už je suché. Jdete, ale nemůžete si užít ten správný pocit volnosti. Okolí to narušuje. Někde pláče dítě, pak troubí auto, najednou kolem vás projede cyklista, div do vás nenarazí. A potom se podíváte a uvidíte zase ty uspěchané lidi, kteří ani nemají čas se podívat nahoru, jak krásné svítí sluníčko a nebe je bez mraků. Ach ta dnešní doba!

-MišCA-

Takhle jsme vypadali ve školním roce 2010/2011

Cesta vesmírem

Ahoj, ahoj, ahoj! Zdravím všechny své pravidelné čtenáře (ahoj mamí a tatí) a s neskonale radostí, která postupně přerůstá až v euforii, vás vítám v novém a nádherném školním roce. Úvodem chci říct, a mluvím jistě za nás za všechny, že překypuji štěstím nad skončenými, letos až příliš zdoluhavými prázdninami, které bych z moci úřední (kdybych ji měl) zkrátil na polovinu! V zájmu nás všech je přeci se dobře učit a denně nabírat nové vědomosti a prázdniny nám tuto radost nemilosrdně berou! Ale dost už nad tím, jak to bylo strašné, a radši vám rozepeču, jak jsem je celé pronudil. S naprostou nechutí jsem denně spával do 15:00 a ve vztekem chodil spát kolem 5:00 ráno. Ani nevíte, jak tento dvouměsíční režim člověku rozhodí organismus a koncem prázdnin už vlastně ve všední den ani neví, kolik je hodin, jaký je den, kde je a jak se tam dostal. Naprostá dezorientace. V lepším případě jsem zjistil, že jsem doma, v posteli. V tom horším, že jsem někde v cizím bytě na tvrdé podlaze, třesoucí se zimou a s bolehavem a nakonec zjistil, že tu noc jeho kamarád slavil narozeniny a že to nejspíš skončí pořádným nastydnutím. No jo... Typická piškot párty nebo jak se tomu vlastně říká. Alkohol samozřejmě ne-e! Tady se nekompromisně jelo v kvalitním mlíku a domácích sušenkách od paní domácí!

Zpět na začátek... V prvních dnech volna jsem se hybernoval na nějakých těch 7 dnů a jediný náznak nějakého úkonu byl vidět, když jsem musel na WC. Po tomto útlumovém období, kdy jsem sbíral energii na dlouhou cestu vesmírem, jsem ještě posekal zahradu, aby tam za dva měsíce byla zase louka.

Na takovou cestu se musí člověk pořádně připravit, takže jsem se naposled umyl, šel nakoupit nezbytné potraviny (dobrá rada: nikdy si na jakoukoliv cestu nekupujte fazolky v konzervě, věřte mi...) a sehnal 100 her na Playstation. To víte, byla to fakt dlouhá cesta. Musím říct, že jsem viděl ledacos, ale na Jupiteru bylo stejně nejlíp. Lidé jsou tam milí a pohostinní a co teprve ty DISCOTÉKY! No nádherna... Na Marsu taky dobrý, ale jsou tam ošklivý ženský. Celé to kompenzuje levné jídlo, které se však nedá jíst. No měl jsem ale štěstí, protože jsem přijel prý v dobrou dobu, kdy je pro každého dostatek vzduchu (stejně to bylo, jako bych měl jednu plíci). Příští zastávka Země! Na tu jsem se fakt těšil... Nakonec jaké překvapení bylo, že to tady vlastně znám a jediný náznak mimozemského života byl v reklamě na ALZU...

Tato cesta zdaleka nebyla u konce, jelikož všechno cestování probíhalo pomocí urychlovače CERN, byli jsme na Zemi za 5 minut.

Příště si povíme, jak to bylo dál, a dozvíte se, proč byla Země málem zničena a jak se předešlo této katastrofě. Zatím se mějte, čtenáři málem neexistujícího skvělého, milého, krásného, kulatoučkého, roztočiloučkého, 3Dčkového ve 2Dčku časopisu BEZEVŠEHO!

- Disco Stue-

Mami, lupiči!

S odstupem času si už jen povzdechnu a na rtech se mi objeví hořký úsměv. Ale přeci tam někde hluboko uvnitř mě dřímá vztek. Vztek, že se někdo opovážil, že někdo mohl, že to někoho napadlo, že to udělal.

Ukradli jste někdy něco? Příznám se, že když jsem byla malá, tak ano. U tety v krámku. Skočila si pro další zboží a já čekala na mamku. Dítě strašlivě toužící po sladkosti, na pultu jich je nejméně tucet a v dohledu nikdo. Dostaví se vzrušení z toho bláznivého nápadu. Cukrle by snadno mohlo být jeho a zadarmo. Neodolá, stoupne si na špičky, natáhne ručku a bonbón urychleně strčí do kapsy. Do krve se vyplaví adrenalin a s ním spojený hormon štěstí, endorfin. Doma jsem s blaženým úsměvem vychutnávala kořist, ale svědomí mě hryzalo ještě měsíc po tom. Hrůza z toho, že by mě teta chytla a dostala bych výprask, převážila nad chutí zkusit to znovu.

Krást se nemá, to nám vštěpovali už od malička. Tak jak to, že to někdo stejně udělá? Denodenně vídáme ve zprávách bankovní přepadení a domovní krádeže, nebo jak mladí lupiči za bílého dne okrádají staré lidi. Krade se i ve školách a zaměstnanci továren si z nich „znárodňují“ takřka skoro vše, co se jim zachce. Pro všechny je to „v pohodě“, protože každý má aspoň trochu černé svědomí, ale když se mu ztratí jeho majetek, vyletí hned jak čertík z krabičky a už bývá zle. Dokud nám nesahají na naše věci, jsme vůči zločincům apatičtí.

Taky jsem byla. Až jedno ráno mne vzbudili zloději. Drze se producovali po našem domě, prohledali nám věci a vzali to, co se snadno vešlo do igelitky, kterou si ještě nevratně vypůjčili v obýváku, a do mého školního batohu. Možná by toho pobrali víc, nebýt jejich neopatrnosti. Zděšením jsem nemohla dýchat, šokem se hýbat a slzy se mi draly do očí. Jak snadno se k nám dostali a zase tak snadno utekli.

Přijeli policisté, vše vyšetřili, napsali si výpověď a dodnes nic nenašli. Nechci je obviňovat, že nic nedělají, určitě se snažili, ale cítím lítost nad ztrátou svého majetku a chtěla bych ho zpátky. Kdo by nechtěl?

Říká se, že Češi jsou národ zlodějů. Mají skutečně pravdu? Ať tak či onak, je to nanejvýš smutné. Brát někomu jeho věc je přece vůči němu nefér.

-Krejčovic-

Ach ty nákupy

A je tu opět víkend. Přijel jsem za přítelkyní s vidinou krásně stráveného dne po jejím boku. Už jsem nás viděl u romantické večeře při svíčkách, u filmu, jak se jeden k druhému tulíme. Z mého plánu brzy sešlo. Po přemlouvání, kdy na mě použila smutný pohled, se jelo do Prahy nakupovat. Ano, pánové. Byl jsem odsouzen

k nákupům s mojí drahou polovičkou. Netuším, kolik energie se ukrývá v ženě, se kterou se ocitnete v nákupním centru s všudypřítomnými slevami.

Stanování za hranicemi veškerých možností?

Ráno jako každé jiné? Ale kdepak, každé ráno je něčím zvláštní. Neprobudila mně vůně čerstvého pečiva či horké kávy, ale upomínka na mobilu, že je nejvyšší čas balit. Přítel (který nechce být jmenován – řekněme mu tedy Petr) mi před pár dny oznámil, že strávíme první společnou dovolenou ve slunné Itálii. Byla jsem nadšená, ovšem když mi sdělil, že jedeme pod stan, byla jsem zaskočená. Jak strávit dovolenou několik set kilometrů od domova jen se stanem a karimatkou? Nakonec mě uklidnilo, že nejedeme sami a už vůbec ne stopem. Bylo evidentní, že mé představy byly zkreslené příběhy z médií. V neděli jsme tedy sbalili všechny věci a vydali se vstříc krásnému počasí, které se tady v České republice nějak zapomělo objevit. Vyrázili jsme odpoledne a naším jediným společníkem až na italské hranice byl hustý déšť. Do Itálie jsme dorazili v pondělních ranních hodinách. Přivítal nás chladný mořský vzduch a zatažená obloha. Že by nás „český“ déšť pronásledoval i tady? Kemp ležící na několikametrovém úte-

Chodili jsme pořád sem a tam od regálů k regálům, od triček ke svetrům a od svetřů k tričkům. Byl to nekonečný plouživý maratón.

Nejhorší na nakupování s ženami je fakt, že se rády neustále vracejí k tomu, co už si mnohokrát prohlédly. Pánové, my, když něco vidíme, během vteřinky víme, zda to chceme, či nikoli. Víme, jestli se nám to hodí a zda to za ty peníze vůbec stojí. Ale žena? Ta řeší, jak dlouho tohle tričko bude ještě v módě nebo zda už ho nemá některá z jejích kamarádek. A co když dnes ještě narazí na hezčí... Pak nastane ta chvíle, kdy uslyšíte: „Musíme se vrátit. Líbil se mi tamten svetr a tady žádný hezký nemají!“ Nevím jak vy, ale já dozajista kvetu.

Tentokrát jsem se ovládl a poslušně chodil po všech obchodech. Zkusili jste si to také? Připadal jsem si jako ocásek nebo věšák. Neustále jsem držel nějaká ramínka. Stojící trouba, křičelo moje sebevědomí.

Jak z toho ven? Ať už se na vás křehké pohlaví dívá jakkoliv smutně, nepodléhejte. Je to jen trik. Navrhněte, že bude určitě lepší, když jí o nákupech budou asistovat kamarádky. A máte pokoj. Tenhle nákup se určitě protáhne a vy běžte s kamarády na pivo. Pak se vrátíte ke spokojené přítelkyni a třeba vám ukáže nějaké nové prádlo. No nestojí to za to?

M. Šubrt, 4. P

Prázdniny tu a tam

Každý z nás si jistě prožil prázdniny různě. Někomu se vydařily přesně tak, jak si je naplánoval. Někomu zase prázdniny nadělily různá překvapení, někdo potkal lásku, někdo poznal nové přátele a tak dále.

Já jsem své prázdniny, jako poctivá studentka a pracantka, pěkně „odbrigádila“. A když říkám celé, tak celé.

Má práce začala někdy kolem 8. července a doted' neskončila. Zahrnuje každodenní roznášení Mosteckého deníku, a i když jsou to pouhé dvě hodiny denně, je to velice náročné.

Hned první den jsem jako vždy pokazila, co se dalo. Z pouhých dvou hodin roznášení se stalo sedm útrpných hodin mého života, které mi nikdy nikdo nevrátí. Ani si nepamatuji, kdy jsem byla naposledy takhle zničená. Po téhle zkušenosti jsem si s jistotou řekla, že i kdybych musela usínat každý večer s knížkou na hlavě, tak maturitu zvládnou a nikdy nebudu dělat tak nevděčnou práci, jako je roznášení novin! Takhle tomu bylo po celý červenec. Ale po červenci přichází srpen a letní dětský tábor.

Můj odjezd z Mostu byl naprosto fenomenální. Jediná Badová přišla už o půl hodiny dříve než ostatní. Když se poté začali sjíždět všechny děti, rodiče, praktikanti a vedoucí, tak jsem se snažila k davu připojit, ale bez úspěchu. Nakonec se ke mně přičítal náš hlavní vedoucí Bob a povídá mi: „Pěťo, ty si jdi sednout támhle do toho auto-

busu a dohlédni na děti!“ Rozhlédla jsem se a vidím onen autobus s nápisem „Pro personál“. Jsem vedoucí a ne žádný personál. Ale Bob řekl a já ho poslechla. V autobuse seděly ještě dvě dívky, které také dělaly vedoucí oddílů. Jedna z nich se na mě podívala a pravi: „Ty jsi uklízečka?“ Pochopitelně mě to rozzlobilo, ale velice slušně jsem jí odpověděla, že uklízečka nejsem. Něco takového mě přeci nevyvede z míry. Po chvíli čekání autobus odjíždí. Děti si v autobuse poměrně nahlas povídaly, a tak jsem si nasadila sluchátka a poslouchala hudbu. Když jsme dorazili do cíle, usadili jsme dítky na lavičky a čekali na Boba, až nám určí oddíl. Konečně zaznělo mé jméno a já byla nadšená. Dostala jsem skupinu dvanáctiletých puberťáček. Potom, co jsme se zabydlely, jsem se snažila dívky seznámit s celotáborovými aktivitami, ale ony mě neposlouchaly. Bylo to mnohem těžší, než se zdálo. Mé drahé slečny nic nezajímalo, žádné aktivity, žádné hry, nic... Nejraději

-Paula-

by se celý den „válely“ na chatce. Po dvou týdnech „válčení“ tábor skončil, ale mně se domů nechtělo. I když to s holkama bylo peklo, neskutečně mi chybí.

Po návratu domů jsem si začala uvědomovat, že do konce prázdnin chybí už jen kratičké dva týdny. Brigáda na poště ještě neskončila, ale ranní vstávání už mě tolik neničilo a v práci jsem se zlepšila.

Bohužel prázdniny už skončily a já a dalších pár vyvolených tu budeme jen několik málo měsíců, než (snad) odmaturojeme. Popravdě se mi už teď šíleně stýská, protože žádná jiná škola nemůže být tak senzační jako naše polygrafka. Vždy se sem budu vracet s velkým nadšením. Držte mi palce!

-Boudý-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš

DÍL TŘETÍ

Po hodině matrixu, jak moji spolužáci nazývají fyziku, scházím s Marcelem na čokoládu do haly. Nesměle se připojuji i Martina. Lehce se dotkne mé ruky a prostě jde s námi. Když to zpozoruje Marcel, s prohlášením: „Jdu si pro sušenku, ať to nepiju samotný,“ se rozběhne k jídelnímu automatu. Napůl zoufale se po něm otočím a on mě obdaří svatouškovským úsměvem a pak zmizí za rohem. „Zrádce jeden zrzavej!“ procedím mezi zuby tak, aby mě Martina neslyšela. Tep mého srdce se zrychluje, aniž bych někam běžel. Trochu se mi potí dlaně. Nevím kam se dívat a za to všechno může to jemné stvoření vedle mě. Proč z ní tak blázním?

„Tak co si dáš?“ prolomím otázkou trapné ticho. Tázavě se na mě podívá, tak ukážu k automatu. „Jo tak, aha. No, klidně čokoládu,“ odpoví a opře se o dřevěné krytí topení. Tváří se sebejistě, což mě znervózňuje ještě víc. Kdybych věděl, že to je jen maska, že se pod tou sebejistotou odehrává stejný zmatek jako uvnitř mě, cítil bych se mnohem líp.

Přístroj čokoládu natáčí pekelně pomalu. S podivným šklebem, který víc než úsměv připomíná bolestnou grimasu, se na Martinu znovu otočím a chci říct „To je sakra doba,“ ale dívá se z okna. Prohlížím si zezadu její dlouhé nohy a kochám se tím výhledem. Hledím i tam, kde nohy končí, ale na zemi to není. Hmm, jen si sáh... Mé snění přeruší zapípání, signál, že je kelímek s čokoládou připraven k odebrání. Opatrně jej vezmu, abych se neopařil a pomalými kroky se přesouvám k Martině. Stojím už těsně u ní a podávám jí ho. Naše prsty se setkají. Jakoby se v té vteřině zastavil svět a v hrudi mi vybuchl ohňostroj. Vpijeme se do sebe očima, srdce se rozbíjí, frekvence dechu zvýší, na celé planetě teď existujeme jen my dva. Tělesná elektřina zajiskří, rty se k sobě přibližují...

„Ten automat zas někdo vykradl! To je neskutečný, jaký tady máme hovada!“ zlostně přibíhá Marcel, až úlekem já a Martina nadskočíme a čokoláda vyšpláchne na podlahu. „A sakra,“ pronese do znovu nastalého rozpačitého ticha. „Blbečku! Podívej, co děláš!“ rozkřiknu

se na něj a zpraším ho vražedným pohledem. Naštěstí tekutina dopadla jen na zem, ne na mě ani na Martinu. „O-omlouvám se,“ zakoktá se Marcel. Podle výrazu v obličeji to myslí vážně. Zřejmě si nevšiml toho, co se mezi mnou a Martinou odehrávalo. „To je dobrý, prosimtě,“ a louži pohoťově utírám. Je mi samozřejmě trapné, že nás takhle nachytal a vyrušil, jenže je mi to i líto, protože ta chvíle je nenávratně pryč.

Zvoní na hodinu a Martina jde napřed do třídy. Rychle dopíjím původně její čokoládu a snažím se co nejvíce se spálit. „I ty kaňoure,“ mrká na mě Marcel a drcne do mě ramenem. „Celý si to pokazil,“ zamračím se na něj. „Hele, sorry, fakt jsem nechtěl, netušil jsem to. Tak někdy příště, ne? Nevěš hlavu, kamaráde!“ a poplácá mě po zádech. „Hoši, už dávno zvonilo! Máte být už pět minut na hodině!“ znenadání zahřímá hlas zástupce ředitele prázdnou chodbou, a tak urychleně odbíháme na další výuku.

DÍL ČTVRTÝ

A je to tady. Konec školního roku. Všechno to uteklo nějak rychle. Vždyť jsme toho nezažili tak moc. Sblížil jsem se s Martinou, s Marcelem jsem provedl několik lumpárén, nesčetněkrát jsme dopálili češtinářku a znejistili učitelku na technologii a mnoho (málo) dalšího. To přece nemohl být celý rok. A nebo že by jo? Jedny prázdniny, druhé prázdniny, třetí prázdniny, střídání týdne praxe a týdne školy... Vážně to byl celý rok. Ale vím, co uteče ještě rychleji. Letní prázdniny. Ani nestihneme mrknout a už jsou fuč. Letos si je musím patřičně užít. Zajedem s Marcelem někam k vodě, seznámíme se s novými lidmi, budem se flákat, hlát léto pořádnými doušky. Tak se to dělá. A ne dřepět na zadku doma.

Ze snění mě probere zvyšující se hluk ve třídě. Někdo se tu dohaduje, jestli je homosexualita normální. Pokřikují na sebe, vehementně gestikulují. Moc toho neslyším, ale je mi jasné, že to nikdo neobhájí, jen haní. Vzápětí jeden blondatý kluk ukazuje na Marcela a začne se mu vysmívat. Používá nevybíravá slova typu „buzno“ a „kuřbuře“ a křičí je přes celou třídu. Doprovází je hlasitý smích posměváčků. Marcel se krčí vedle mě v lavici za taškou a odmítá se do toho zapojovat. Chci se zvednout, bránit ho, postavit se jim, ale už vchází učitelka a začíná si zjednávat pořádek sama. Všichni se zklidní a po pozdravu se usadí. Třídní vyřizuje ještě nějaké záležitosti.

Vrtá mi hlavou, proč jsou lidi tak netolerantní. No a co, že je Marcel gay? Je to super kluk, úžasný kamarád a nijak nepříjemně se neprojevuje. Nikdy na mě nic nezkoušel a vždy, když jsem potřeboval, mi pomohl. Už vím. Oni se něčeho odlišného bojí. Bojí se cizího, bojí se změny. Všichni se potřebují zaškatulkovat, začlenit, všichni chtějí být stádo ovcí, nikdo nesmí být jiný, jinak ho ukamenují. Plavají po něm nenávidná slova, šlehaají vražednými pohledy. Tahle celá společnost by se měla změnit. Být více tolerantní.

Učitelka vyzve žáky k uklidnění a zahájí ceremoniál rozdávání vysvědčení. Prospěli jsme. Teda až na jednoho, ale to se nepočítá, s ním to jde od deseti k pěti. Probíhá rozloučení a spolužáci prchají otevřenými dveřmi na chodby a ven ze školy. Ten blondatý pitomec schválně vrazí do Marcela, až se zapotáčí. Už už se za ním rozebíhám, ale Marcel mě zadrží. Jsou před námi prázdniny, začínat je rvačkou nemá cenu. A tak s úsměvem a nejlepším kamarádem po boku vycházím vstříc slunci.

-Krejčovic-

TRAGÉDIE PRO MĚ I PRO SVĚT

Den 7. září 2011 se stal osudným třem mladým lidem, které obdivoval téměř celý svět. Česká republika přišla o tři mistry světa v ledním hokeji a já, jako fanynka o tři oblíbené hráče.

Navždy náš svět opustili Jan Marek (31), Karel Rachůnek (32) a Josef Vašíček (30).

Při leteckém neštěstí se v Rusku zřítilo letadlo s hokejisty Lokomotivu Jaroslavl. Nedokážu si ani v nejmenším představit pocity ani jednoho z příbuzných.

Jan Marek byl tatínkem teprve dva měsíce. Těšil se za svou rodinou domů a nakonec se mu jeho koníček stal osudným. Karel Rachůnek měl doma dvě děti a Josef Vašíček měl těsně před svatbou.

A tak mě vlastně celý tento příběh donutil přemýšlet nad tím, jak se museli cítit ti nejbližší. Jak to vlastně muselo zasáhnout do jejich životů. Změnilo jim to všechny cíle, vzalo blízkého člověka, kterého milovali. Jak je možné, že vnímáme tuhle bolest tak silně a dokáže nás dostat na kolena?

Takovýchto otázek a mnoho dalších mi probíhalo hlavou, když jsem zapalovala hokejistům svíčku a drželi jsme za ně s rodinou minutu ticha. Ani za minutu jsem nedokázala pochopit, jak jedna vteřina dokáže zvrátit naši budoucnost.

-Chucky-

Tento film zrežíroval Michael Gondry v roce 2004 a hlavní roli si stříhl brilantní Jim Carrey po boku s krásnou Kate Winslet.

Každý z nás již alespoň jednou miloval, a jak každý dobře ví, láska bolí a nejvíc krásné a ošklivé vzpomínky. Ale co když Vám někdo nabídne, že vám vzpomínky vymaže?

Joel je osamělý a nesmělý, ale od základu se změní, když potká excentrickou a temperamentní Clementain. Ta je výstřední hlavně barvou vlasů a ve všech směrech bláznivá. Tímhle vším rozvíří Joelovi život a oba se do sebe bláznivě zamilují. Nějakou dobu jsou spolu neskutečně šťastní, ale jak to tak bývá, začnou hádky, Clementain začne pít, být nevyrovnaná, výbušná a Joel začne být nesnesitelný. Nastane nejhorší hádka, a tak se rozejdou. Joel dostane podivnou kartu, na které je prosba, aby se Clementain nesnažil kontaktovat, protože si jej nechala vymazat z paměti.

Joel to považuje za žert a zase chce s Clementain mluvit, ale Clementain říká, že jej nezná a mimo to má již jiného přítele. A tak zjistí, že si jej Clementain opravdu nechala na experimentální klinice vymazat z paměti. Zdrčený Joel se rozhodne podstoupit zákrok také. Přejde ona noc, kdy začnou Joelovi vymazávat paměť, jenže v půlce mazání si to chce Joel rozmyslet, a tak chce vzpomínky zachránit. Vysvětlí své vzpomínky na Clementain, že musí někam uprchnout, někam, kde je nenajdou, a tak sejde z mapy. Vloží Clementain do vzpomínky z dětství, skoro se mu to podaří, ale i tak ho doktor vyhledá a všechny vzpomínky mu vymaže.

Z nějakého neznámého důvodu se Clementain a Joel znovu potkají, znovu se neznají a znovu se zamilují. Láska se nedá vymazat, protože není v mozku, ale v srdci, a totéž se stane asistentce doktora, který provádí všechny zákroky a provedl ho i jí. Na (ne)šťěstí si nechávají zálohu dialogu, kdy pacient vysvět-

luje, proč zákrok podstupuje. Zklamaná a našťavaná asistentka rozešle všechny výpovědi daným pacientům. Samozřejmě je dostanou i Clementain a Joel a oba si je poslechnou. Nejdříve to považují za hloupý vtip, který na sebe jeden druhému ušil, a tak se pohádají. Ale nakonec se k sobě vrátí a rozhodnou se, že teď už to udělají jinak.

Myslíte, že byste takový zákrok chtěli? Film má silnou atmosféru, a tak se mi vryl hluboko do paměti a můžu říct, že mé oči suché nezůstaly. Doporučuji všem tento film, hlavně těm, kteří si neváží svého protějšku.

Původně měl hlavní roli hrát Nicolas Cage. S myšlenkou filmu přišel za Michelem Gondrym jeho přítel umělec Pierre Bismuth, který ji uvedl slovy: „Představ si, že ti přijde poštou karta, na které bude napsané, že si tě právě někdo nechal vymazat z paměti.“ Když jsou Clementine a Joel v domě na pláži, tak objeví obálku se jmény David a Ruth Laskin. David a Ruth jsou jména asistentů Kate Winslet a Jima Carreyho. Při natočení scény, kdy je Joel ve své vlastní hlavě a vidíme ho dvakrát v jedné místnosti, nebyly použité žádné speciální efekty. Jim Carrey si po záběru na něj sundal čepici a kabát a rychle se posadil do křesla a obráceně.

-YumeOokami-

GULLIVEROVY CESTY

Příběh Gullivera je notoricky známý, ale režisér Rob Letterman (Monstra vs. Vetřelci, Příběh žraloka) se rozhodl tento příběh pojmout jinak a zasadit jej do moderní doby. Hlavní roli ztvárnil komik a hudebník Jack Black (Škola ro(c)ku, Trsátko osudu).

Jste největší loser v celé firmě, jste poslíček, do práce vezmete nového chlápka a ten se během jednoho dne stane vašim vedoucím. Jste prostě životní omyl a víte, že už nic velkolepého nedovedete. Mimo to jste již dlouhou dobu zamilovaný do nejlepší šéfredaktorky časopisu o cestování. A najednou vás napadne, že jí půjdete vyznat lásku a konečně se pochlapit, což se převrhne v to, že zalžete, jak milujete cestování, píšete cestopisy a chcete jet do Bermudského trojúhelníku, kam se nikomu nechce. Tak přesně to se stane Gulliverovi.

Nezbude mu nic jiného, než se tam vydat. U podivného chlápka si půjčí loď a vyrazí směr Bermudský trojúhelník, cesta jej zná, a tak tvrdě usne. Mezitím se loď nekontrolovatelně dostane do Bermudského trojúhelníku, kde je obrovská bouře a několika metrový vír. Ten vynese Gullivera až na špičku a potom stáhne dolů do vodní propasti.

Gulliver ztratí vědomí, a když se probudí, uvidí u sebe celou gardu vojáků, velkých jako jeho palec u ruky. Ti jej zatknou za to, že je zrůda a chce jim ublížit. Zjistí, že tento národ malých lidí se nazývá Liliput a že jsou skvělí stavitelé. Nejdříve si jej nedůvěřivý a pyšný velitel Edward pomocí postroje ohočí na orání pole, ale vtom Liliput přepadnou jejich nepřátelé Blefusciáni. Na prosbu svého spoluvězně a nového přítele Horatia zachrání princeznu před unesením a palác před shořením, netradičním způsobem – pomočením.

Tím se stane Gulliver novým hrdinou Liliputu a postupem času si nechá vystavět dům, billboardy, nakuká lidu, že zažil Titanic, Star Wars, vytvoří si karaoke pomocí louten a živých malých zpěváků a vše se točí jen kolem něj. Pomůže Horatiovi, aby si jej princezna všimla, ale mezitím najde Edward Gulliverovu loď a chce jej už dostat pryč. Jenže Gulliverovi se zpět nechce tam, kde je na nic, z místa, kde je skoro bohem. Najde i svůj iPhone, kde má spousty vzkazů od našťavané Darcy (zmiňovaná spisovatelka cestopisů), že texty, které jí dal jsou stažené, že jí podvedl a že se vydává do Bermud sama. Všichni zjistí, že jim Gulliver lhal, a vyženou jej do vyhnanství, kam se ani sami neodvažují. Jenže místo toho, aby se Gulliver objevil v našem světě, dostane se do země obrů, kde si z něj holčička udělá domácí panenku, tak jako to bylo i s jinými již mrtvými lidmi. Mezitím se Darcy objeví v Liliputu, Edward se začíná roztahovat, a tak se Horatio vydává najít Gullivera. Společně se vrátí do Liliputu, Gulliver vše vysvětlí Darcy i to, že ji tajně miluje již několik let. Jenže Edward se nehodlá vzdát, a tak se přidá k Blefusciánům se silnou zbraní, obrovským robotem, který má větší sílu než Gulliver. Jak to vše dopadne se již podívejte sami. Původní klasické pojetí pohádky Jonathana Swifta je pojata vtipným, ale nevtravým způsobem. Film je doplněn skvělou hudbou a efekty jsou prvotřídní. Bohužel jsem ho viděla jen ve 2D, ale i tak to stálo za to.

-YumeOokami-

Ukradené Vánoce Tima Burtona

V některém z minulých čísel jsem vám nastínila děj filmu *Mrtvá nevěsta Tima Burtona* a dnes bych vám chtěla přiblížit další z Burtonových děl a to jsou *Ukradené Vánoce Tima Burtona*.

Celý děj se odehrává ve městečku jménem Halloween. Nejdůležitější osobou je tu Jack, dýňový král. To on vymýšlí nápady a realizuje je, aby byl Halloween co nejdivočejší. Jenže najednou se Jackovi začalo zdát všechno stereotypní. Toužil po změně. Když procházel lesem, našel několik dveří. Jedny vedly do Velikonočního města, další do Vánočního města a ještě tu zbývaly dveře na ostatní svátky. Jack, netuše, kam jde, vešel do Vánočního města. Všechno mu tam připadalo zvláštní a neskutečné. Vrátil se domů a snažil se těm věcem přijít na kloub. Dělal různé pokusy, ale stále nemohl přijít na to, co všechny věci znamená. Rozhodl se ale, že tentokrát Vánoce uspořádají oni. Příšery začaly vyrábět dárky pro děti, doktor stvořil soby, vyrobily se saně a kostým pro Jacka. Poslední, co se muselo zařídit, bylo unesení Santy Clause. Úkol dostali na starost

Boogieho kluci. Poté se Jack vydal na cestu, ale bohužel to nedopadlo podle jeho představ. Dárky byly halloweenské, takže dětem přinášely strach a pokoušely se jim ublížit. Nakonec Jack vše napravil s pomocí Sally. Ta Jacka milovala a měla zlý sen, že jeho Vánoce dopadnou špatně, a tak se snažila osvobodit Santu. Santu pustili a ten se postaral o ty správné Vánoce. Jack si uvědomil, že nemůže být někdo jiný, než je, a řekl Sally, že ji miluje. Příběh končí zpěvem Sally a Jacka.

Celý film je prostoupen hudbou Dannyho Elfmanna, která je prostě dokonalá. Z radostných a veselých písní se vám chce smát a skákat. Ze smutných písní máte smutný pocit. A taková by hudba měla být. Měla by vyvolávat emoce, měla by na sebe upoutat, okouzlit vás. A tohle Elfmann dokázal. V písních svůj hlas propůjčil Jackovi. Znovu tu můžeme vidět hru barev, typickou pro Burtona. Halloween je ponuré,

skoro černobílé město, ale když Jack přinese vánoční věci, město se rozzáří, hraje vánočními barvami. Všechny Burtonovy filmy v sobě mají určité kouzlo. Děj je vždy velmi zajímavý a nečekaný, ale zároveň tam najdeme typické prvky, jako je láska nebo hrdina v nesnázích. Také si myslím, že je důraz kladen na protiklady. A když nad tím začnete uvažovat, všimnout si detailů, ukáže vám film to nejlepší, co do něj autor vtiskl.

-MišCA-

Ne každý film mě na začátku zaujme, ani tento mě v úvodu nijak neohromil. Ale tak jako většina filmů se po pár minutách rozjede a ukáže svou první zápletku. Jsem člověk, který má rád sport a adrenalin, a tak se mi to začalo zamlouvat. To jsem ale nevěděla, na co budu koukat...

SANCTUM je dobrodružné drama, místy i akční, natočené v roce 2011.

Celý film se odehrává v hloubi jeskyně, kdy ji parta špičkových potápečů prozkoumává. Náhle se objeví komplikace v podobě bouře a jeskyně se začíná plnit vodou. Potápeči vědí, že jim nezbyvá moc času, a tak se parta šesti lidí snaží najít jiný východ než ten, který je kamenem a proudem vody zapříčen. Voda v jeskyni začíná čím dál více stoupat. Při hledání cesty přijdou o život tři lidé. Otec, syn

a přítel Carl hledají dále východ z podvodního labyrintu. Carl však už stres neunes a sebere potápečské přístroje a mizí pod hladinou. Frank a jeho syn zůstávají v jeskyni. Všimnou si úzké praskliny mezi stěnami jeskyně, a tak se dále vydávají bez Carla. Na toho však narazí o kus dál. Carl hraje unaveného a zmateného, Frank však jeho zradu prokoukne a vydává se se synem dál. Ovšem jediný, kdo se zachrání, je Frankův syn. Co se stalo Frankovi a dalším, kteří nepřežili, se dozvíte, pokud se na tento film podíváte. Film doporučuji.

-Smíšek-

LEVÁ RUKA BOŽÍ Paul Hoffman

Znáte to, nutně potřebujete něco ke čtení a v knihovně zrovna nic zaujetíhodného není. Připadá vám, že všechny dobré knihy jste už přečetli, a tak bezduše bloumáte mezi regály, protože stejně doufáte, že na něco narazíte. Znuděně vytahujete jeden titul za druhým a zase je zpět odkládáte. Už to pomalu vzdáváte – avšak co se vám to právě dostalo do rukou? Nečekaně zajímavý kousek. Nakouknete dovnitř, začtete se do prvních řádků, děj vás vtáhne a ani po pěti minutách nechce pustit. Tohle si prostě musíte půjčit.

Nějak takhle jsem narazila na *Levou ruku boží*, první díl trilogie od Paula Hoffmana. Zaujme již obálkou. Do fialova laděný přebal vyjadřuje jakousi ponurou atmosféru, kterou jsou husté popsané stránky nasáklé. Postava v černém rozevlátém hábitu a s mečem to ještě umocňuje. Obsah je napsán poněkud složitěji, některé pasáže jsem si musela přečíst dvakrát, abych je pochopila, ale jinak se čte velmi dobře. Děj je spletitý, ale naprosto detailně vylíčen. Chytí vás a nutí pokračovat k dalším kapitolám, abyste se dozvěděli víc a víc.

Hlavní hrdina Thomas Cale je mladý akolyta, přinesený do svatyně fanatických vykupitelů jako nemluvně. Vykupitelé, bezcitní tyrané, jež tvrdě trénují akolyty v otřesných podmínkách pro boj proti jejich odpůrcům, pevně věří, že vše dělají správně ve jménu Oběšeného vykupitele, jejich modly. Tisíce chlapců vězní v nedobytné pevnosti, svatyni, a potlačují všechny jejich pudy metodou podřídit se nebo zemřít. Od prvního dne jim vtlučují, že jsou nenapravitelní hříšníci a půjdou do pekla. Za sebemenší projev své hříšnosti je čekají kruté tresty.

Vojenský lord vykupitel jménem Bosco má však s Calem jiné plány. Tvrdí, že se mu zjevil sám Oběšený vykupitel a sdělil mu Calův osud. Musí zničit lidstvo, protože je anděl smrti, levá ruka boží.

-Krejčovic-

Tuto knihu napsal anglický spisovatel Tom Rob Smith. Kniha „Dítě číslo 44“ vyšla roku 2008 a byla inspirována skutečným případem sériového vraha Andreje Chiktila, který spáchal sérii vražd dětí v Rusku za doby Stalina. Pokračováním této knihy je „Utajovaný proslov“ z roku 2009. Knihu přeložil Josef Hanzlík.

Kniha začíná příběhem hladem zpustošené vesnice, kde se dva mladí bratři vydávají na lov kočky. Jenže mezitím, co oni loví, jsou sami loveni. Staršího bratra záhadný lovec unese a mladší se vrátí bez kořisti a hlavně bez bratra domů. Příslušník MGP Lev Děmidov je oddaný režimu, snaží se být v práci, kde zabíjí nepohodlné obyvatele Ruska, nejlepší. Během pár let zařídil rodičům krásný byt v Moskvě, našel si ženu Risu a žije si skvělý život. Jenže vše se začne bortit v době, kdy najde mrtvého syna svého spolupracovníka a musí ho přesvědčit, že to byla jen nešťastná náhoda, ačkoliv bylo tělo dítěte nechutně zohavené. Tak, jak to říká režim, že v Rusku neexistují vraždy.

Najednou se všechny jistoty začnou bortit, zemře největší autorita Stalin, Lvu jeho nadřízení nařídí udat svou ženu, ale to Lev neudělá a tím začne řetězec pronásledování. Nejdříve jej deportují do malého městečka, kde Lev objeví souvislosti mezi vraždami, kdy všechny dětské oběti byly zabity u vlakové trati, která prochází i Moskvou. Všem obětem chybí žaludek, mají v puse rozemletou kůru a na kotníku smyčku z hrubého provazu.

Lidé ve vyšších pozicích chtějí všechno ututlat, a tak začnou Lva a Risu pronásledovat. Lvu se začíná hroutit svět, zjistí, že manželka je s ním jen ze strachu a že mrtvých dětí jsou desítky. Lev a Risa jsou sami proti státu, proti jednotkám MGP, pronásledují je, několikrát je chytí a pošlou je do koncentračního tábora. Mají zemřít už ve vlaku, ale podaří se jim utéct. Lev si nemůže pomoci, chce najít tu zrůdu, co zabila tolik dětí, i kdyby ho to mělo stát život.

Jestli jej dopadne, jestli to bude z knihy již někdo známý nebo zcela nová postava, zda Lev a Risa přežijí, to už se musíte dočíst sami. Těšete se na nespočet zvratů, důkazů a informací, které jste o Rusku nevěděli.

-YumeOokami-

OUVALSKÉJ BIGBÍT 2011 OVLÁDLO ZAHRAŇAČÍ

Začíná léto a lidé všech věkových kategorií otevírají po zimě oči, protože je jako každý rok čeká festivalová pohoda. A Ouvalskéj bigbít, který se každoročně koná první sobotu v červnu v malebném městečku Úvaly u Prahy, nesmí chybět. Letos jsme na něm mohli vidět nejenom tuzemské kapely, ale dorazily i zahraniční.

V sobotu jsem z České Lípy vyjžděla v půl deváté už s informací, že na zbytek party budu čekat hodinu v Kolíně. Ta hodina celkem rychle utekla. Čekaly jsme na třetím nástupišti, abychom zjistily, že to jede z prvního, a tak jsme rychle přeběhly. V Úvalech jsme byly v půl jedné. Poté jsme se přesunuly do místní pizzerie na oběd. Okolo půl třetí jsme se přesunuly do areálu, kde v té době hrálo jenom malé pódium a velké mělo začít až v pět odpoledne. Tak jsme si prošly areál a já se na chvíli oddělila, a šla jsem se podívat k malému pódium, kde v té době hrála kapela HAKMAK a po nich jsem se těšila na to, jak budou hrát EMMA band. Těsně před pátou jsem se přešla k hlavnímu pódium, kde už byly i holky a poslechly jsme si Báru Zemanovou s kapelou.

Po Báře začala hrát místní skupina Medvěd 009, na kterou se já těším každý rok. Po nich už hráli Plexis, kteří hrají dost podobně jako Visací zámek. V půl deváté nastoupila na pódium slovenská skupina Polemic, slyšela jsem je poprvé, ale ihned mně nadchli, protože mají dost chytlavé písničky.

Následně se pódium začalo přestavovat na Levellers z Velké Británie. Nikdo ze skupiny nebyl vidět, až na jejich bubeníka Charlieho Heather, který byl celou dobu na pódium. Ve chvíli, kdy seděl za bicími a sledoval osoby pod pódium, se chudák lekl Lucie, protože ta přímo před ním vyskočila jako čertík z krabičky. Po nazvučení a naladění nástrojů nastoupila sama kapela a šou mohla začít.

První písnička, kterou zahráli, byla One way, následovalo The game a 15 years. Po těchto písničkách se Charlie přesunul dopředu s pochodovým bubnem, aby zahrál písničku The Boatman. Po ní se skupina vzdálila z pódia a objevil se zvláštní poskakující šotek ve skotské sukni, hráč na didgeridoo Stephen Boakes, aby i on zahrál svůj Jig společně s houslistou

Jonathanem Sevingem a Charliem Heather s pochodovým bubnem. Poté se vrátil zbytek skupiny a další písničku uvedl Simon Friends výkřikem Liberty (svoboda), kterým tradičně uvádí Liberty song. Následovala cover verze písničky Devil went down to Georgia od skupiny Charlie Daniels band, pak následovala klasika, The road z alba Leveling the land. V závěru zazněly písně Riwierflow, Carry me a ďábelská Cholera well o tragédii v Dárfuru. Poslední písnička byla optimisticky laděná Beautiful day, kterou si s nimi zahrála skupina Divokej Bill.

Poslední kapelou velkého pódia byl Divokej Bill z Úval, po půl hodině zvučení začali písničkou V půl pátý ráno, a poté následovaly známé písně jako Znamení Batalion a další a hráli i dvě nové písně. Nesměl chybět Žoldák s anglicky zpívaným refrémem, při kterém si zahostovali i Levellers, a vše skončilo Alkoholem. Festival Ouvalskéj bigbít se oproti ostatním létům potýkal s menší návštěvností, ale to mu neubralo na kouzlu. Už se těším na 9. září, kdy se bude konat 1000. koncert kapely Divokej Bill opět v Úvalech a já se zúčastním.

Michala Volemanová, 3. P

a Julia Kenton Heather, hostující spoluautorka

MALÝ REPORT Z BEZDĚZU

Ve dnech 5. až 6. 8. jsem se rozhodla vyrazit na Bezděz na festival České hrady, který se konal už posedmé. Jelikož mne páteční program nijak neoslovil (Tomáš Klus, Tata Bojs a Jiří Schmitzer), rozhodla jsem se jet jen na sobotu, kde jsem si užila energicky nabitého Divokého Billa z bezprostřední blízkosti v první řadě. Bonusem byli malí synové členů kapely. Kapela zahrála samé známé fláky jako Sít, Plakala, Čmelák, aj.

Jako další jsem si užila už méně slavnou skupinu United Flavour, která hraje styl r&b a reggae. Žijí v Praze, jejich hudba je ovlivněna zpěvačkou Carmen ze Španělska a baskytaristou Djejem z Afriky. Praha je natolik inspirovala, že se sem přestěhovali a zapojili se do českého kulturního dění a začali spolupracovat. Jejich hudba spojuje latinu, reggae, dancehallu, r&b, soul a hip hop. Více na www.bandzone.cz/unitedflavour.

Největším překvápem byli ale Support Lesbians. Zpěvák Kryštof Michal byl mile posilněn alkoholem, ale nijak se to na zpěvu nepoděpisovalo. Tak jako je hudba Support Lesbians

ležerně flegmatická, i tak vypadalo vystoupení, ale aby to nebylo málo, vyzval Kryštof, ať kdo chce, jde na pódium. V té chvíli jsem z posledních řad vyrazila kupředu a prodrala se do první řady, při další výzvě jsem přeskočila zábradlí a užívala si vystoupení přímo z pódia.

Naštěstí v sobotu již nepršelo, ale do zad mě hřály příjemně teplé paprsky slunce. O to horší bylo pivo Krušovice, mohu říct, že již po jednom pohárku mi bylo zle, jako bych jich měla deset. První pravidlo, nepít na festivalech pivo, buďto je hnusné nebo ředěné. Zato měli výborné palačinky a míchané koktejly. Nezapomenutelná byla reklama na TOI TOI, kdy žáci protivnou učitelku zamknou v TOI TOI budce, položí ji na skaty a pošlou ji z kopce. Avšak nejhorší bylo slyšet každou chvíli reklamu na Krušovice „chutná jako tenkját“, po tom všem si nikdy Krušovice nedám.

-YumeOokami-

The Binding Of Isaac

Isaac a jeho matka žili sami v malém domě na kopci. Isaac si kreslil a hrál se svými hračkami, zatímco jeho matka sledovala křesťanské programy v televizi. Život byl jednoduchý a oba byli šťastní. Tedy alespoň do té doby, než Isaacova matka zaslechla hlas z nebes: „Tvůj syn zhřešil!

Musí být zachráněn.“ Odebrala tedy všechno, co bylo zlé, z pokoje svého syna. Požadavky však stoupaly čím dál, tím víc, až Bůh matce poručil, že musí Isaaca obětovat, aby dokázala, že Boha miluje nade vše na světě. Isaac však všechno toto slyšel a poklopem skrytým pod kobercem seskočil do neznáma.

Zhruba takto začíná děj nezávislé hry The Binding Of Isaac, který vám jistě připomíná biblický příběh o Abrahámovi, který měl obětovat svého jediného syna. Ovládáme ubohého chlapce, jehož zbraní jsou jeho vlastní slzy. Celá hra je opravdu (stejně jako Super Meat Boy, kterého Edmund McMillen také ilustroval a navrhoval) zvrácená a plná krve. Létaující hlavy s prázdnými, krvavými očními důlky nebo nestvůry s ústní dutinou plnou much jsou zde opravdu každodenním chlebem. Právě naprostá šílenost tohoto počínu, kdy si budete často říkat, jestli náhodou autor něco nebere, jej dělá tak unikátní. Navíc tu máme velmi kvalitní soundtrack od Dannyho Baranowského, který krásně doplňuje bizarní a nepřírozenou atmosféru hry.

Jako Isaac tedy procházíme pětipatrovým podzemním komplexem, který je mimochodem při každém zapnutí hry úplně jiný, a čelíme již zmínovaným příšerám. Obtížnost hry je někdy až nechutně velká a frustrující a s každým patrem stoupá. Možnost uložit si pozici tu neexistuje, musíte to prostě dohrát na jeden zátah. Umřeli

jste? Smůla, vracíte se na začátek a podzemí je zase úplně rozdílné.

Tvůrci naštěstí zajistili opakovatelnost poměrně velkým počtem nepřátel a několika desítkami předmětů, které Isaaca různě posílí (rychlejší běh, delší dostřel, navýšení zdraví a tak dále), anebo mu slouží jako zbraň.

Ke hře mám pouze jednu výtku. Ačkoliv na to nevypadá, je poměrně dost hardwarově náročná. I na mém poměrně výkonném PC se místy dost zpomaluje. Jinak je to opravdu vyvedená hra, která si určitě zaslouží víc pozornosti, než je jí momentálně věnováno. Líbivá mcmillenovská grafika, nechybí zde humor a odkazy na různé internetové memy. Pokud jste fanoušky starších Legend Of Zeldy a Roguelike, rozhodně těch pět eur, za které se The Binding Of Isaac prodává na Streamu, nebudete litovat. -Peeter-

LOLITKA? NABOKOV? NEBO NĚCO ÚPLNĚ JINÉHO?

Ačkoliv se tato móda rozmohla v Japonsku, inspirací této módy byly slovenské zdobené kroje. Je dále inspirována viktoriánskou érou a rokokem. Původně byla lolita spíše módou pro movité, protože šaty byly vyrobeny z kvalitních látek a byly šity velice precizně.

Původní základní pravidla byla sukně nebo šaty ke kolenům do tvaru „košíčku“ (ne „áčkové“) a pod ně patří bohatá spodnička, podporující tento tvar. Později se přidaly korzety, punčochy, nadkolenky, čelenky, kloboučky, bloomers (spodní prádlo, našasené „křatasy“ s krajkou, které zabraňují ukázaní kalhotek).

Kdy přesně lolita móda vznikla se spekuluje ale nejvíce se mluví o roku 1970, kdy slavné značky jako Pink House, Milk, Beatiful (dnes Angelic Pretty) začaly prodávat oblečení v tomto stylu. V roce 1990 začaly různé hudební skupiny (Princess Princess) toto oblečení nosit a tím ho propagovat.

Styl se rychle rozšířil a dostal se až do Tokia, kde ho spousta mladých lidí začala nosit a vymýšlet různé podstyly. Dnes je v Japonsku natolik známá, že má už i své speciální kamenné obchody. Lidé se často mýlí a tento styl zaměňují s ukázkou sexuality (odkaz Nabokova, kdy mladá dívka byla zamilovaná do muže, který jí mohl dělat otce a on její city opětoval). Lolita byla naopak odvozena od dnešního „ukazování kůže“, v lolitě je kůže vidět minimum. Slečny vypadají jako malé nevinné panenky, roztomilé a elegantní. Hlavním propagátorem lolita módy v Japon-

sku je Mana ze zaniklé hudební skupiny Malice Mizer, který vytvořil značku Moi-meme-Moitié v roce 1999 a rychle se stal jedním z nejvyhledávanějších návrhářů. Ano, Mana je muž a sám tuto módu rád nosí, a jelikož je Japonec, lehce se dá zaměnit za ženu. Muž, který nosí lolitu se nazývá brolita.

Lolita je i u nás v Česku. Možná se s ní už někdo z vás setkal. Spíše ve větších městech, jako je Praha, Teplice, Ústí n. Labem, aj. Lolitek je v České republice už hodně, některé nosí více stylů, jiné jen jeden vyhraněný. Je zde spousta švadlen specializovaných na tuto módu a dam, které vyrábí doplňky. Ano, je to částečně uzavřená komunita. Tak jako jiné styly punk, drum and bass, metal, aj.

Rozhodně obdivuji odvahu lidí tento styl prosadit i tady v Česku. Tak jako u ostatních stylů se lidé na lolitky a jejich pánské doprovody kodoň dívají skrze prsty. Ale tak se oni mohou dívat na vás, ty normální, co nevynikají a zapadají do všednosti dnů. Po celé republice se konají lolita srazy, na které vám nikdo nezakáže přijít, když vás to zajímá. Rozhodně je to jedna z těch milejších komunit, ale tím nechci říct, že se zde taky neodehrávají nějaká dramata, jako každá uzavřenější komunita má své ikony a lidi, kteří místo rad a milého slova dělají zle, ale to není stylem nýbrž člověkem.

Někteří tento styl považují jen za módu, jak se vyhnout šedivosti a stejnorodosti dnešní módy, natož v Česku, kde je móda zanedbávána (viz

ponožky v pantoflích), to, co si koupíte ve známých obchodech (Gate, New Yorker), je masová výroba a vypadáte jako každý desátý člověk ve městě, zatímco lolita v Česku je prozatím jedinečná a klonů je minimum. Někteří berou lolitu jako životní styl, neoblečou si již nic jiného, milují pikniky a posedávání v čajovnách a kavárnách a alespoň na chvíli se snaží nemyslet na problémy života. V následujících číslech si popíšeme další styly lolity. -YumeOokami-

KYBERPUNK (CYBERPUNK)

Milí čtenáři, nastal čas, kdy jsem se svou kolegyní z branže Yume usoudil, že Vás seznámíme s dnes již všestranným stylem a hlavně sci-fi žánrem, nazývaným Kyberpunk. Zatímco Yume si vzala na starost především japonské odvětví tohoto univerza, já se zaměřím spíše na západní styl, který je odlišný, řekl bych jak samotným chápáním a stylizací, tak i uměleckou tvorbou.

Základní myšlenka KYBERPUNKU jakožto sub-žánru sci-fi v jakékoliv podobě spočívá v interpretaci lidské (nedaleké) budoucnosti, kdy společnost utvářejí lidé s robotickými (mechanickými) náhražkami vlastního těla, určenými ke zlepšení základních vlastností člověka, či vytvoření vlastností nových. Jedná se povětšinou o mechanické končetiny s mnohonásobně větší silou, mozkové implantáty zlepšující např. zrak nebo dokonce i rychlost myšlení, či menší vnitrotkáňové implantáty pro zvyšování výdrže, síly atp. Samozřejmě vylepšování těla znamená peníze, a tak čím více upravený jedinec, tím vyšší postavení ve společnosti má.

Velmi důležitým prvkem KYBERPUNKU je umělá inteligence. Většinou se jedná o hlavní počítač, ovládající to, na čem jsou lidé z poloviny závislí, a sám rozhoduje, co má v dané situaci udělat (např. bezpečnostní a hlavní ovládací centrum nějaké důležité budovy, v některých případech i kosmické lodi). Myšlenka je taková, že v budoucnu bude vše kolem nás ovládané počítači a tím se zvýší pohodlí lidí. Taková inteligence většinou nabude svého vlastního myšlení a přebírá kontrolu nad celým objektem, který ovládá. Další nedílnou součástí je hackování jak počítačů, tak různých bezpečnostních zámků atd. A poslední složkou je pohyb v kyberprostoru, kdy člověk spojí mysl s počítačem (většinou nějakým propojovacím kabelem) a cestuje v centru samotného systému pouhými myšlenkami, přičemž tělesná schránka zůstává nehybná. Nejlepším příkladem budiž kultovní sci-fi film Matrix.

Samotná idea kyberpunku je velice promyšlená a pomalu se více a více rozvíjí. Umím si představit, že někdy v budoucnosti opravdu budeme mít mechanické náhražky, které nemusí zlepšovat jen samotné vlastnosti a dovednosti člověka, ale v mnoha případech nám zachrání život. Vždyť již dnes něco podobného, avšak v menším rozsahu dokáže moderní chirurgie. Slyšeli jsme všichni určitě o umělém srdci, ale i o různých protézách pro hendikepované lidi.

Co tento žánr rozvíjí nejvíce, je bezpochyby literární a filmová tvorba. Tím se také dostává do širšího podvědomí. Asi nejznámější kyberpunkové literární dílo je Neuromancer, amerického spisovatele science fiction Williama Gibsona z roku 1984. Je to vskutku skvělé, pochmurné, nadčasové dílo, které žánr přímo definuje. Dočkal se dvou pokračování (Hrabě Nula a Zběsilá jízda), která postupně vyjdou v České republice s úplně novým, srozumitelným překladem, po tak strašném a nesmyslném paskvilu, který se objevil v prvním vydání.

Mezi nejznámější filmy patří nám všem známý Matrix. To převážně právě kvůli kyberprostoru, kterým Matrix jako takový bezpochyby je. Není třeba to dále rozepisovat. Kdo neviděl, jako by nežil. Dále např. Blade Runner (kultovní, avšak pro mnoho lidí nesrozumitelný film z roku 1982 v hlavní roli s Harrisonem Fordem) a Johnny Mnemonic (1995, hlavní role Keanu Reeves).

A nakonec za samostatně se rozvíjející složku kyberpunku jsou považovány PC hry. Mezi nejlepší, a tím myslím opravdu nejlepší, patří System Shock, pak především druhý díl. Je to skvost s neopakovatelnou atmosférou, kdy jste jako hacker probuzení na opuštěné vesmírné lodi, ovládané umělou inteligencí, která vás chce nejdříve využít ke svému prospěchu a poté nemilosrdně zabít. Přežití je jen na Vás. Nenechte se však vyvést z míry rokem vydání (1999), hra se i dnes po těch letech hraje skvěle a o to tady přece běží. Dalšími skvělými hrami s touto tematikou jsou ty ze série Deus Ex.

Doufám, milí čtenáři, že Vám tento, pravda, obsáhlý článek co nejlépe vysvětlil základní ideu kyberpunku a vše jste náležitě pochopili. A pokud jste došli až sem, děkuji Vám za pozornost a těším se zase příště s naším/Vaším časopisem Bezevšeho!

- Disko Stue-

CYBERPUNK V JAPONSKU

Jelikož jsou Japonci blázni, je jasné, že se cyberpunk u nich uchytil více než třeba v Evropě. Bohužel se nedá žádná skupina označit za to, že by hráli cyberpunk, mohou jim být ovlivněni, ale spíše vizuálně. V Japonsku se dostal do podvědomí kolem roku 1980. Je ale jinak pojatý než na východě, více průmyslově. Film, který cyberpunk proslavil v Japonsku, je Tetsuo: The Iron Man režiséra Shinya Tsukamoto, který má i pokračování. Cyberpunk je hlavně literární a filmový žánr, ale lidi uchvátil natolik, že minimální menšina se snaží cyberpunk zobrazit jako módu. A kdo je k tomu lépe předurčen než Japonci? O cyberpunkové módě toho moc nevíme, jelikož není moc rozšířená. Můžete ji potkat na gotických srazích a podobných party, ale tak jako punk nebo gothic rozšířena není. Proto nemá ani žádná pravidla, možná jediné, musí to vypadat nadpozemsky a připomínat kybernetický svět, což můžete docílit pomocí různých příčesků zhotovených z kanekelonových (umělé vlákno) pseudodreadů a různých plastových trubek (což má připomínat dráty vedoucí z hlavy). Doplníte síťovanými rukavicemi či tričkem nebo silonkami. Hlavně ale nesmíte zapomenout na neonové barvy a výrazné líčení. Často se v líčení kyberpunku holí obočí, které se potom dokresluje podle toho, jaké si nakreslíte, změníte svůj pohled.

-YumeOokami-

CYBERPUNK V ČESKU

Jak už jsem říkala, cyberpunk je málo populární, a tak se nemůžete divit, že jste v Česku žádného kyberpunkera nepotkali, ale jelikož jsem potvora společenská a zajímám se o široký okruh lidí a věcí, jednoho znám.

Říká si Narcis Hallivel, pochází z Příbrami, žije v Praze a o cyberpunk se zajímá pouhé tři roky, ale zato se do něj pustil s vervou. Potvrdil mi, že v Česku je kyberpunkerů pramálo, osm, o kterých ví, a tak cestuje za přáteli se stejnými koníčky do Německa, kde jsou k tomu i určené srazy. Tak je to i s oblečením, většinu objednáva ze zahraničí. Jak se k tomuto stylu dostal si už nepamatuje, ale předpokládá, že to někde uviděl a zaujalo ho to natolik, aby se sám stal kyberpunkerem. Příprava make-upu mu zabere něco mezi 30-60 minutami. Taky má vyholené obočí a kreslí si jej, nejčastěji používá modrou, žlutou, bílou, zelenou a střídavě černou barvu, ale prý nepohrdne ani růžovou (pořád se bavíme spíše o neonových odstínech). Momentálně vlastní 24 piercingů, převážně v obličejové části, ale netají se tím, že to není finální číslo. Na vlasech už vystřídal patnáct odstínů barev (zelená, modrá, blond, aj...) a k doplnění celkového dojmu používá i kontaktní čočky. Říká, že prostě cyberpunk miluje, miluje, jak vypadá, a lidi kolem něj.

-YumeOokami-

V novinách jsme dali místo tvorbě, která vznikala na polygrafce zhruba před dvaceti lety. Myslíme, že by bylo škoda, aby zůstala zapomenuta v šuplíku.

SUPL

Povídka ze sborníku Studentské vzpomínky, edice Mrtvice, autor Vladimír Kvoch alias Spadozza

Slovo úvodem

Vážený čtenáři, dalším dílkem, vycházejícím v Tebou tolik čtené a oblíbené edici Mrtvice, jsou tentokrát tři Spadozzovy povídky věnované především „pholygraphii“. V řadách zasvěcených nyní proběhl ten prazvláštní pocit něčeho nepojmenovatelného, tak dlouze ulpívajícího v krku a posléze se usazujícího až tam někde vzadu na patře. A vy ostatní, vězte, že se zde potkáváte se vzpomínkami a ději snad již z prošlou „záruční lhůtou“, avšak rozhodně nezapomenutelnými v suti všedních dnů. A tak snad toto vyprávění alespoň všem ostatním připomene jejich mládí a jejich příběhy, jistě zas tolik ne nepodobné těm našim, kdy zimy byly krutější, léta teplejší, tráva zelenější a my tolik, tolik jiní.

Miroslav Hladký alias Imbus

Toho dne se profesor Peroutka do školy nedostavil, bacily si nevybírají, a tak zkušeného pedagoga zákeřná nemoc upoutala na lůžko. Horečka a bolest v krku zlomí i toho nejzdatnějšího tělocvikaře.

„Ke všemu má G 3A dnes dvě hodiny tělesné výchovy“, povzdychl si Svatopluk Kubeš, „nejlepší by bylo poslat je domů.“

„V žádném případě!“ ozvalo se z rohu, kde seděl zástupce ředitele Bílek a již se chopil telefonního aparátu a jal se točit číslo internačního domova našich mládežníků v Mikulášovicích. Na druhém konci se po chvíli ozval unylý hlas znuděného vychovatele: „Havlíček, prosím, kdo volá? Ách, to jsi ty, Luboš, co žádáš?“

„Ivo Peroutka je nemocný a nemá kdo suplovat G 3A tělocvik, nevzal by sis to na starost, Vašku?“

„Oho, tělesné cvičení, to já k smrti rád, za chvíli jsem na SOUp, jen co nastartuji svůj stroj!“ pronesl starý vychovatel a za malou chvíli již uháněl ze svého doupěte na své zánovní krosině Jawa 350, rok výroby 1963, zelenou půlkulatíci šibalsky naraženou na olýsalé lebce. Mezitím...

Přestávka po třetí hodině, obvyklé řádění, poletující houba, kuřáci v okně, vřeštící Kentaur, týrán několika svými spolužáky. Přičítal se Šcilpwurfst se slovy: „Tělomrsk nebude, Ivoche je marod!“ Na to všichni čekali, během pár sekund měli sbaleno a po skupinkách, aby byli co nejméně nápadní, se vytráceli ledabyle do šatny s cílem rychle opustit tento stánek vědomostí. Kdosi už čekal za dveřmi.

„Kde jste všichni?“ zamručel stodvacetkilový Havlíček, přitom si rukou uhlazujíc svou přehazovačku zprava doleva, beztoho už promaštěnou až běda. Polygrafové byli zaskočení. „Satyr blbej, kdo tě sem zval!“ ozývalo se z hloučku, který se zatím shromáždil u vchodu budovy. Nic naplat, teď už se pláchnout nedalo. Satyr by to jistě neváhal oznámit zástupci, který měl už beztak na gétříamany spadýno. Jednoduché to stejně s námi mít nebudeš, to se honilo ve všech přítomných hlavách. A tak naoko pokorně smířeno s osudem vypravilo se procesí směrem k sokolovně na konci města. Tou dobou tam zrovna jako napotvoru postával opuštěný kolotoč a jedna střelnice kočovné atrakce, které v té době zavítaly na svém nekonečném turné i do Rumburku. Sho-

dou náhod byly atrakce hned na place vedle sokolovny. Půlkulat si neprozřetelně zapomněl tepláčky a byl nucen zanechat učně napospas sobě samým a vrátit se do kabinetu pro cvičební úbor. Za chvíli stál první nedočkavec u mohutného ruského kola. Bylo to slabě před obědem a kromě pár cikánů, protože ostatní drobotina byla ve škole, neměl kolotočář žádné zákazníky. A tak se vyhříval na sluníčku před maringotkou.

„Dobrý den!“

„Dobře, hochu.“

„Pane, to je vaše?“

„Jo!“

„Hm, a jezdí?“

„To víš, že jo, ale musí být hodně lidí, jinak se mi to nevyplatí!“

„A pane, nás byste nesvezl?“ V tu chvíli za řečníkem stálo dvacet hlav.

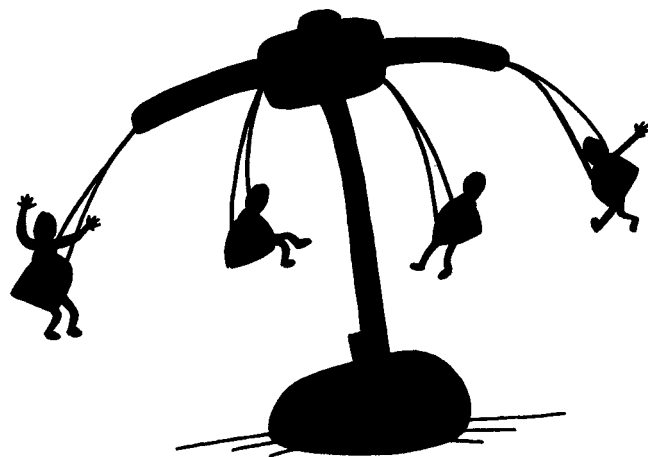
Kolotočář si promnul oči: „No, když se mi složíte, proč ne!“

Několik málo mincí, asi patnáct korun v desetníkách a padesátkách, se přestěhovalo do obrovské kapsy majitele létajícího kola. Půlkulat v té době zkoušel v kabinetě narvat přes svoje panděro sedmé tepláčky, třem přetrhl gumu, dvoje nedostal více než ke kolenům a dvoje byly krátké. Osmé mu padly jako ulité a už uháněl věnovat se svým svěřencům. Avšak! „Polygraphos“ už absolvovali třetí kolo a za vrískotu, jásotu a provolávání slávy na kolotočářovu hlavu, mísících se výkřiků, jako „charašó“ a „rychleji“, si libovali, řádili a jásali nad krásným pocitem volnosti ptáků, který zaplavoval jejich duše. Byli to takřka maturanti, avšak radost projevovali jako malé děti. Havlíček prohledal mezitím celou tělocvičnu, pro jistotu neopomenul prohlédnouti dívčí záchody, ač ho symbol na dveřích jasně varoval, že to je pro něho tabu. Jeho cvičenci nebyli k nalezení. Kam zmizeli? Strach z nadřazených ho donutil dokonce i přemýšlet. Kde, kam k čertu, kam? Tu jeho zašpičatělé satyří uši zachytily jakýsi podivný zvuk. Tváří se mu mihla zvířecí grimasa. Byla to pravda, celá třída se kochala pohledem z ptáčích perspektivy na město milované. Po dvanáctém okruhu už většina chlapců dokouřila a znuděně pokukovala po stále

ještě zkoprněném Habrdovi, jeho mozek nebyl s to si uvědomit, co se děje. Kolotočář si odskočil do své maringotky přihřát oběd a vůbec se neměl k tomu jízdu přerušit. Teplo, které ho hrálo v kapse, mu nedovolovalo na něco takového pomyslet. Tak velký výdělek neměl ani v neděli na Matějské pouti. Brzy se probral z vidin a mrákok svého bohatství, to, co slyšel, byl nelidský řev, který pocházel z osoby stojící pod kolotočem a lomící rukama.

„Zastavit! Stůjte! Kdo, kdo vám to dovolil!“

Polygrafové, ač neradi, opouštěli svá řetězem jištěná, vyhřátá místa. Půlkulat soplil: „Urychleně do tělocvičny a cvičit!“ No, pokud půjde vše podle plánu, nechám si to pro sebe, říkal si satyr. Stejně by mi to nikdo nevěřil. Počal předcvičovat s mnohým funěním (ne mnohým, ale mohutným) a s vrzáním svých kostí. Vzal to popořádku: dřepy, poskoky na místě, nejdříve na levé, pak na pravé noze, potom kroucení trupem, rukama, hlavou, poulení očí vslop a vyplazování jazyka. Tím vyčerpал všechny jeho známé cviky, které vštěpoval na ranních rozcvičkách svým obětem. Záhy mu došla inspirace. Chytrácky se zeptal: „Co cvičíte se soudruhům profesorem?“ Dav

mu odpověděl: „Skoky na trampolíně!“ Dost podivně se zatvářil a povolil vynést trampolínky a dvě obrovské molitanové žíněny doprostřed tělocvičny. Za okamžik již sto dvacet kilo živé váhy poskakovalo, spíše se pohupovalo nahoru a dolů prostorem. Pokaždé však při dolní úvratí se nebohý otylec zarazil podrážkami o parkety pod trampolínou, jelikož podnik Nisasport s podobným přetížením a zátěží při konstrukci nepočítal.

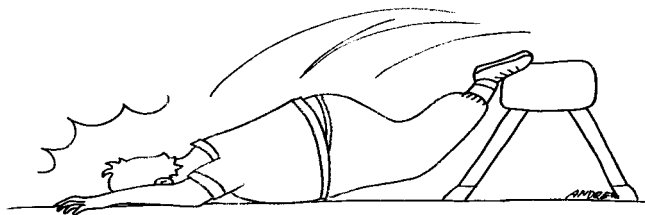
„Opakujte cviky po mně, jeden po druhém, pěkně pomalu, dám vám záchranu!“ Za chvíli již poletoval neidentifikovatelný počet postavicek z trampolínky na žíněny v nejroztodivnějších kreacích. Půlkulat dostal strach, co když se některý student zraní, následky, které by potom nesl, by znamenaly konec jeho kariéry.

„Dost, to stačí, dost!“

Nelíbě to nesli polygrafové. No budiž, protentokrát ti to, faune, ještě projde!

Jako další přišly na řadu skoky plavmo přes švédskou bednu. Půlkulat si řekl, že oslní, a udělal předcvičitele. „Však vám, usmrkanci, ukáži, že jsem ve svých letech na tom lépe, jak vy.“ S mohutným dusotem se rozběhl,

rozpráhl ruce jako letadlo, vyskočil na péro, odrazil se a... To, co spatřili cvičenci stojící u zdi krkčící se v rohu tělocvičny, jim vešlo do očí. Neznámý objekt, něco mezi letící jitrnicí nadpřirozených rozměrů a rozrušeným býkem, se snažil překonat sobě nachystanou bednu. Avšak Půlkulat to už věděl taky, odrazil se málo. Viděl už jenom parkety, na které se

snášel z výšky. Půl metru, čtvrt metru, z patnácti centimetrů na pět a vtom se mu cosi rozmázlo před očima a hlava se mu zabořila do parketu, které pokrývaly podlahu tělocvičny. Sekundu předtím ucítil, jako by se mu nohy zaklesly o konec bedny. S šiléným duněním se

roztáhl jak tlustý, tak otlý, se všemi podbradky a sádlem. Vší silou se snažil postavit. Na všech čtyřech už poznal, že si žádnou frakturu nepřivodil. Jen ta hlava duněla víc, jak v neděli ráno, když se probudil po noční pitce na Střelnici. Na temeno hlavy už sádlo nezbylo, teď to cítil. Tlaková vlna vyrazila polygrafům dech, ale i smích. Bylo jim spíš starého parda líto. Celý rudý a brunátný v obličej se snažil dělat, jako by se nic nestalo.

„Tak, hoši, takto ne. Radši toho necháme, tohle je moc drastické. Něco méně náročněho, o byste zvládli. Třeba kotoul vpřed.“

„To máš za svou vzpurnost, satyre,“ reptali skrze semknuté rty jeho svěřenci, „sám se zničíš!“

Teď už byl jen krůček k tomu, starého vychovatele zdeptati. Při povelu „kotouly vpřed“ se desítka dobrovolníků rozeběhla a vytvořila

na zíněnce valnou hromadu. To úplně stačilo. Satyr vyšuměl: „To si odnesete, do důsledků! Vás deset převléci a hlaste se u soudruha Bílka, ať vás exemplárně potrestá!“

Skupinka vzbouřenců v očekávání nejhoršího pekla vyrazila předčasně na cestu zpět. Robot, jak jsme nazývali našeho zástupce ředitele, byl překvapen, a to docela mile. Už dlouho se chtěl dostat některým jedincům na kobyliku, ale nemohl, neměl záminku. Jenomže byl tak trochu zaskočen tou náhlostí, protože měl zvyklost dát všem svým cílům a záměrům přesný program. V jeho kybernetických očích se zablýsklo a pronesl: „Mám tu pro vás na příští týden brigádu.“ A potom ještě dodal: „Soudružka Žabokrtská z vás bude mít radost!“

Tímto je propustil a zanechal svému osudu. Trestanci vykročili z budovy bývalého soudu odsouzení k nuceným pracem a docela vesele kráčeli do Krymu na pivo.

V příštím čísle se můžete těšit na povídku Svatba.

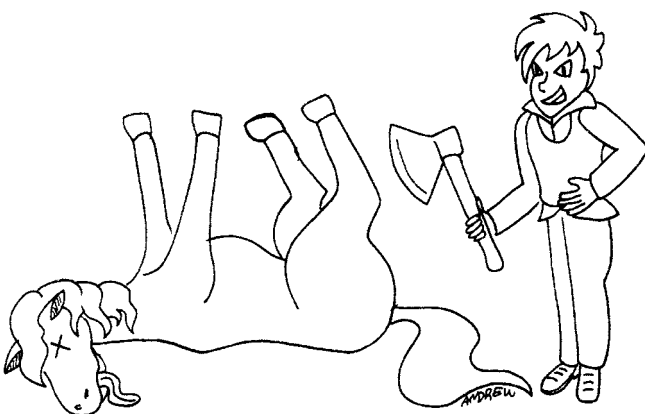
Co všechno přinesly písemky z literky aneb jak zatočit se starým textem

Nešvary ve společnosti byly, jsou a budou. Mám na mysli krádeže, úplatky, lež, podvody, šizení a jiné nečnosti. Bylo tomu tak i ve středověku a již tehdy mnoho autorů na tyto neřesti poukázvalo. Snažili se o humor a vtip, dokázali také přesně popsat, jak jeden okrádá druhého. Nebáli se varovat hříšníky a strašili je pořádnými tresty, čertem a peklem nebo vyhrožovali, že takoví lidé ve společnosti nemají co dělat, a tak budou po zásluze vypuzeni a skončí jako trubci v úle. Často se v hodinách literatury bavíme. Mám však vždycky pocit, že rozbory starých textů skřípou a žáci nemají velkou chuť pitvat archaismy a historismy, zastaralé tvary a překládat ukázky do novodobé češtiny. Že to ale bude taková pohroma, jsem netušila. Pro nezučastněného čtenáře přináším nejprve ukázkou z díla Satiry o řemeslnících a konšelích, která popisuje, jak řezníci okrádali zákazníky tím, že v zimě, kdy mrzlo, polévali maso vodou. Voda zmrzla a maso více vážilo. Bylo tudíž dražší a vykutálený řezník se obohatil. Jasná krádež.

**...Kdyžto jest největší zima,
budeť vodů oblévati
maso, rožny rozpierati,
aby jemu zmrzli v noci
hovědina i ti skopci...**

**Otázka v písemné práci zněla:
Koho odsuzuje autor v ukázce a proč?**

- Při největší zimě vznikne obleva vody a to mu zaplaví dobytek, který v zimě umrzne.
- Odsuzuje zimu, protože není jídlo a voda (všechno zmrzne, např. maso, hovědina).
- Odsuzuje hospodáře (farmáře).
- Odsuzuje bohatší vrstvu, když si v zimě hodují a chudý umírá hladu, přeje mu, aby mu zahynula hospodářská zvířata.
- Odsuzuje hospodina (hospodského).
- Odsuzuje bohaté, protože on mrzne a oni mají maso, mají se dobře, plývají.
- Odsuzuje zimu, protože ničí úrodu.
- Odsuzuje podkoního (pozn. red. panský sluha ve stáji u koní) protože zabíjí zvířata, o která se má starat, aby to vypadalo, že uhynula, a on je mohl sníst.

- Odsuzuje nějakého bohatého velmože, protože oni nemají co jíst a on si jí jako král.
- Odsuzuje chudinu, která se nemá do čeho obléknout.
- Odsuzuje bohatého. Nejspíš protože mu závidí jídlo a vodu.
- Odsuzuje zemědělce, protože nikomu nic nedá.

Posuďte, jakých se mi dostalo odpovědí, třída se otřásala smíchy, když jsem tyto fantasmagorie četla. Myslím, že toto dílo si žáci budou dlouho pamatovat. Chybami se člověk učí. Doufám!

-ŠA-

V tomto období probíhají
**STUŽKOVACÍ VEČÍRKY
MATURITNÍCH TRÍD
4.P A 4.S.**

Jejich atmosféru vám přiblížíme v následujícím 33. čísle Bezevšeho prostřednictvím fotoreportáže.

Deset důvodů, proč jít na polygrafku

1. Malá škola téměř rodinného typu (má to i svoje nevýhody - všichni se všechno hned dozví).

2. Odborný výcvik střídá teoretické vyučování a probíhá v areálu školy. Od druhého ročníku můžeš vykonávat odborný výcvik v místě bydliště, ale vždy po dohodě s vedením školy.

3. Domov mládeže je umístěn v areálu školy, proto můžeš do školy bez přezouvání v bačkorách.

4. Jídlna je v areálu školy, výborně tu vaří a s jídlem vyfasuješ od kuchaře i dobrou náladu.

5. I když škola zvenčí vypadá nevábně, spíš hrůzostrašně, uvnitř najdeš nově zrekonstruované a moderně vybavené učebny a chodby.

6. Každoročně můžeš jet na lyžařský a turistický kurz.

7. Během studia se díky exkurzím podíváš do velkých tiskáren.

8. Můžeš pracovat v redakci školního časopisu Bezevšeho, který byl několikrát oceněn jako nejlepší školní časopis České republiky.

9. Můžeš se zúčastnit grafických soutěží a pokusit se získat ocenění jako nejméněkrát žáci této školy.

10. Polygrafické obory mají velmi dobré uplatnění na trhu práce. Staneš se odborníkem, grafikem, tiskařem nebo knihárem a budeš mít maturitu. Pokud máš ve škole horší známky, můžeš zvolit učební obor. Pak získáš také úplné vzdělání a výuční list.

Přijďte na den otevřených dveří, uvidíte, uslyšíte a můžete se rozhodnout pro studium právě u nás. Termín návštěvy v jiné dny je také možné dohodnout. Těšíme se na VÁS!
-ŠA-

Proč doporučuji devátákům polygrafku aneb ptali jsme se studentů současných i bývalých

- Protože je prostě nejlepší! A nebo taky proto, že polygrafka je spíš rodina.

- Krejčovic-

- Kde jinde zabít čas před koncem světa?

- DiskoStue-

- Protože lidi jako na polygrafce člověk nikde jinde už nepotká.

-Yume Ookami-

- Protože si myslím, že je tu super učitelský kolektiv a super akce (lyžák, turistik), učení mi taky vyhovuje. Praxi máme hnedka u nosu... Ale hlavně to tu doporučuju, aby z žáků vyrostli tak fajn lidi, jako jsme my, polygrafci! N. Krugrová, 4. P

- Je tu přátelský kolektiv jak žáků, tak učitelů. Učitelé u oběda nepředbílají, o přestávkách vtipkují. Jsou tu sranda akce - lyžařský a turistický kurz, tam poznáte, jací jsou učitelé mimo školu a zažijete spoustu legrace.

E. Šmídová, 4. P

- Škola sousedí se skladem piva... Ne, to je jenom žert. Polygrafka je velká rodina, která vlastně žije v zámku!

M. Šubrt, 4. P

- Pro každého, kdo má sen být grafikem nebo tiskařem či pracovat v polygrafickém průmyslu, pro každého, kdo je nadaný ve výtvarném umění, kdo má vkus a cit, ale také pro ty, kteří jsou technicky založení a šikovní, měla by být polygrafka jasná volba. Je to tu dobré, dobří kantoři, výborný kolektiv. Bude se mi stýskat!

M. Šlechtová, 4. P

- Jééé pěkná otázka...,tak hlavně proto, že jsou tam skvělí učitelé, díky kterým se v této škole člověk cítí dobře. Jsou kamarádští a pomohou vám, když máte trable, ať už ve škole nebo i doma. Taky proto, že grafická je nádherný obor. A polygrafie je v dnešní době perspektivní. Všude je přeci samá reklama. A taky je fajn, že je součástí výuky i praxe, ta se hodí do života hodně.

absolventka M. Majarová, alias Favoritka
Vybrala -ŠA-

Náš dub se oblékl do zlatých penízků!

SOŠMGP RUMBURK

Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie

ČTYŘLETÉ STUDIJNÍ OBORY zakončené maturitní zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK
PRO MÉDIA

TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ
ŘÍZENÝCH STROJÍCH

POLYGRAFIE
MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA

TŘÍLETÉ STUDIJNÍ OBORY zakončené závěrečnou zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK

TISKAŘ NA
POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

KNIHAŘ

www.sosmgrp.cz

Studenti obsluhují platformy pro PC a MAC, digitálně zpracovávají text a obraz, tvoří multimediální prezentace a webdesign.

Studenti získávají poznatky o základních tiskových technikách, obsluze elektronicky řízených tiskových strojů a objektivním hodnocení kvality tisku.

Studijní obor POLYGRAFIE poskytuje studentům vědomosti ze všech oblastí polygrafické výroby, grafiky, reklamy a organizace výroby. Tento obor je rovněž určen jako příprava ke studiu na vysoké škole.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ:

8. 12. 2011 a 19. 1. 2012 od 9 do 16 hodin, nebo v kterýkoliv jiný den po předehlé telefonické dohodě na tel.: 412 332 320.

Studenti obsluhují platformy pro PC a MAC, digitálně zpracovávají text a obraz, který následně kompletují, tvoří multimediální prezentace.

Studenti používají tiskové stroje různorodých konstrukcí a formátů, seřizují je a provádí běžnou údržbu. Přípravují zařízení k tisku, dokážou vyhodnotit kvalitu tisku.

Studenti získávají odborné znalosti a manuální dovednosti při dokončovacím zpracování polygrafických výrobků, včetně jejich restaurování za použití zdobných technik. Jde o uměleckou, činnost kde se uplatní kreativní tvorba studentů.

BEZEVŠEH 32

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 ks. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), M. Casková (MišCA), M. Kolaříková (Krejčovic), O. Dolejš (Andrew), Z. Mašková (Smišek), D. Pavlíková (Yume Ookami), P. Berger (Disco Stue), P. Badová (Boudý), P. Landsmanová (Paula), M. Černá (Chucky), P. Anděl (Peeter) ■ Webdesign: Bc. L. Szöllösiová ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata